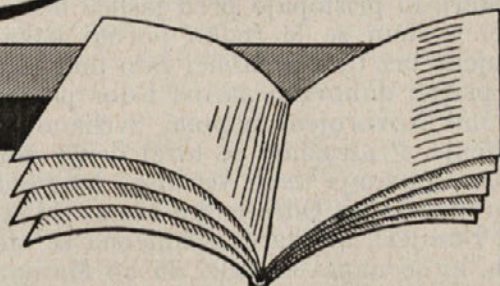

CVETJE

XLVI.
LJUBLJANA

1929 - XII.
DECEMBER

P. KRIZOSTOM:

Tvoj praznik.

(8. december.)

Brezmadežna Gospa!
Ves nedotaknjen je ta tvoj dan,
izmed stoterih dni izbran,
da nate mislim.

Belo cvetje mi pada v spomin
in iz srca mi lili je cveto.
O pa se bojim,
da te ne oskrunim s svojo mislijo —
tako si čudovito lepa.

Kako naj stopim k tebi
skozi to belo prelest
z nogami svojimi,
ki ne poznajo belih cest?

Brez tebe jokam v grenke dlaní.

Pa si prišla k meni ti
vsa skrivnostno nedotaknjena.

Vžgala si mi svojo lepoto
v moje žejno srce
in v misli moje si položila
svoje deviške roke.

Čezme si razgrnila
svoj srebrni pajčolan. —
Brezmadežna, kako si vendar dobra!
Kako lep je zame ta tvoj dan.

P. MODEST:

PRIHOD GOSPODOV.

Leto za letom nam božični prazniki prenavljajo srce in dušo. Ne vsem. So nekateri, ki pristopajo pred jaslice božjega Deteta samo kot opazovalci — tem se le redko porodi kaka lepa, vzvišena misel in komaj porojena brž tudi premine; zato tudi rojstvo Gospodovo preživijo, ne da bi prejeli duhovnih darov. Kdor pa se zatopi v skrivnost božične noči, mu Novorojeni napolni zvrhano mero milosti za časno in večno življenje. Pridružimo se torej drugi skupini!

Adventni čas nas spominja tistih več tisoč let pred Kristusom, ko so ljudstva željno hrepenela po Odrešeniku sveta. Od Adama do očaka Jakoba, do preroka Danijela, do starčka Simeona se vleče nepretrgana veriga samih obljub, ki so napovedovale, da bo Mesija, Emanuel to je Bog z nami, rojen iz Device in se bo imenoval angel velikega sklepa, oče prihodnjega veka, Zveličar sveta. Ni čuda tedaj, da so narodi v svojih stiskah s celim srcem zahrepeneli po tako odličnem Rešitelju, da so izvoljene duše dan za dnem trepetaje ponavljale iskreno željo: Vi oblaki ga rosite, ali zemlja naj ga dá, ve nebesa ga pošljite skor' Zveličarja svetá.

V tistih dnevih hrepenenja so se dopolnili časi, ki so bili že od nekdaj določeni v božji Previdnosti. Nadangelj Gabrijel, pokoren volji večnega Očeta, se je spustil z nebeških višav tja doli v neznatno mesto Nazaret in stopil pred najčistejšo Devico ter v božjem imenu izrekel odločilne besede: „Sveti Duh bo prišel v te in moč Najvišjega te bo obsenčila“ (Lk. 1, 35). Sveti Duh je torej tisti, ki je izvršil čudež učlovečenja Sina božjega; On je povzročil, da je pognala mladika iz koronine Jesejeve in bujno vzcvetela v božjo in človeško naravo Jezusa Kristusa.

Ko so bili ljudje pripravljeni — spoznati so morali popreje svojo ničevost in onemoglost — tedaj so se odprla nebesa in prišel je tisti, ki je imel poslan biti, katerega so narodi pričakovali.

Pa kako so bili nekateri prevarani ob njegovem prihodu! Pričakovali so Mesija v kraljevskem veličastvu kot mogočnega vojskovodjo, ki bo strl sovražnike Izraela; premagal bo Rimljane in si osvojil njihovo cesarstvo; prisilil bo vse, da priznajo judovsko postavlo in bo tako utemeljil mesijansko kraljestvo. Izvoljenemu ljudstvu pa bo v tem novem kraljestvu zagotovljeno častno mesto, gospodovalo bo nad vsemi narodi ter živelo v bogastvu in slavi, obdarovano z vsemi dobrinami tega sveta.

Ob prihodu Gospodovem pa ni videti niti sence vsega tega, kar so pričakovali judovski prvaki!

Zveličar je prišel na svet v največji ponižnosti, v popolnem uboštvu. Nezapopadljiva je beseda, ki je bila njemu namenjena: Ni bilo prostora zanj v prenočišču. Temna, zanemarjena staja, kamor so pastirji ob slabem vremenu zaganjali svoje črede, ki so jih pasli v bližini Betlehema, je bila njegova rojstna hiša; nekaj desk, ki so služile za jasli, so bile njegova zibelka; malo trde slame, ki jo je še živina pustila, mu je nudilo prvo ležišče.

Ponižni in preprosti so ga pa kljub temu spoznali. Že takrat so se dopolnile besede, ki jih je Jezus pozneje pri svojem javnem učenju izgovoril: „Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikril to modrim in razumnim in razodel malim“ (Mat. 11, 25).

Kar je Bog voditeljem izraelskega naroda, ki so se imeli za modre

in razumne, prikril, to je na poseben način razodel preprostim in ubogim, svojim izvoljencem.

Na betlehemskih poljanah so tisto sveto noč pastirji čuli pri svojih čredah. Nič hudega sluteče je hipoma obsijala nebeška svetloba, da so se silno prestrašili. Česa so se bali? Ali morda tega, da bi ta jasna in vse prodirajoča svetloba razkrila praznino in nered njihovega notranjega življenja? O ne, saj so bili postavi zvesti in željni odrešenja. Strah jih je bilo le, ker so se zavedali svoje ničevosti in nemoči pred Vsemogočnim; ker niso vedeli, ali jih ta nova, še nepoznana luč morda ne sežge in ne zdrobi, kakor strela cedro libanonsko. Toda nič se ni zgodilo, česar so se bali. Pač pa se je nenadoma pojavil pred njimi poslanec božji, ki jim je naznanil veselo novico: „Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod. In to vam bo znamenje: Našli boste Dete, v plenice povito in v jasli položeno“ (Lk. 2, 11. 12).

O blagor vam, pastirji! Zaslužili ste to, ker ste v skromnosti svojega srca hrepeneli po Odrešeniku. Zakaj dober je Gospod onim, ki se ozirajo nanj, in duši, ki ga išče.

Da se bo Gospod tudi nam dobrega izkazal ter nam v sveti božični noči z žarki svoje milosti razsvetlil naše duše, storimo tako, kakor nam kliče „glas vpijočega v puščavi“, sv. Janez Krstnik:

„Pripravite pot Gospodovo,
izravnajte njegove steze;
vsaka dolina naj se izpolni
in vsak hrib in grič naj se zniža;
in kar je krivo, naj bo ravno,
in kar je hrapavo, naj postane gladka pot“

Predhodnik Gospodov nam kliče: Pripravite se za sprejem nebeškega kralja s tem, da svoje misli in želje, svoja srca in duše preobrazite po njegovih mislih in željah. Vsaka dolina — pomanjkanje vere, ljubezni, zaupanja, strahu božjega — naj se izpolni v vašem duhovnem življenju z živo vero, gorečo ljubeznijo, trdnim zaupanjem in resnični strah božji, kakor ga mora imeti dober otrok pred najboljšim očetom, naj vas prešine. Hribi in griči — napuh, sebičnost, samoljubje — se morajo spodkopati, razgrebsti, odpeljati in na tako zrahljano in očiščeno polje je treba vsaditi plemenite čednosti ponižnost, radodarnost, dejansko ljubezen do bližnjega. Kar je krivo in hrapavo — sumničenje, hinavščina, predrzne sodbe, goljufija — je treba izravnati; niti v mislih, še manj pa v dejanju, se ne smete pregrešiti zoper ljubezen do bližnjega; gladka in ravna mora biti pot vašega življenja, ako hočete, da vas pripelje h Kristusu.

Nevarno pa je odlašati s popolnjenjem, zakaj „že je namreč sekira nastavljena drevesom na korenino; vsako drevo torej, katero ne rodi dobrega sadu, se bo posekalo in vrglo v ogenj“ (Lk. 3, 9).

Obrodite torej dober sad! S pokoro izbrišite zmote in zablode prejšnjega življenja, z dobrimi deli pa okrasite prerajeno dušo.

Ko se pripravljamo na božične praznike in hrepenimo po tajinstvenosti božične noči, se moramo v ljubečem strahu in trepetajočem spoštovanju bližati neskončnemu Bogu. Ko pa napoči sveta noč in bodo žarki nebeške svetlobe razpršili temo človeških zmot, tedaj bo naš duh v jasni zavesti gledal tolažbepolno resnico učlovečenja Sina božjega in prevzelo nas bo dejstvo, da samo v njem, ki je Kristus Gospod, more vse človeštvo gledati svoje zveličanje.

P. KRIZOSTOM:

Piju XI. ob zlati maši.

Namestnik Kristusa — Svetilnika — Boga!
 Vérujemo v tvojo vzvišeno oblast.
 Vérujemo v tvojo nezapopadljivo čast.
 In vemo, da si v temni noči žarna luč,
 da tvoja baklja žge
 skozi naše črne temé.

O da bi pékla tvoja luč, o da bi žgala
 in v naročje božje pripeljala
 vse, ki ječe v zablodah sveta.

Gopod, daj svetemu očetu Piju moči,
 da izpelje ovce svoje iz teh temnih dni
 v luč Kristusa — Svetilnika — Boga!

P. ROMAN:

SV. TOMAŽ BECKET IZ CANTERBURY — MUČENEC KATOLIŠKE DEJAVNOSTI.

29. decembra.

Svetla zvezda na angleškem nebu — kadarkoli začujem to ime Tomaž Becket, me spreleti zona občudovanja, spoštovanja in še tople ljubezni do tega moža nezlomljive volje, bistrega in jasnega duha in plemenitega srca.

Danes se veliko govori in piše o katoliški aktivnosti ali dejavnosti. Največji možje sodobniki razmišljajo o tem problemu, da se poživijo med množicami ponosna zavest: katoličan sem in še zavest odgovornosti: tako moram vedno misliti, ravnati in delati, da bom tega imena vreden. V javnosti in zasebno, med štirimi stenami prav tako, kakor na širokem trgu sveta, povsod moram zastopati in braniti in ponosno ljubiti katoliška načela.

Da se ta zavest poglobi, se mi zdi, da nič bolj primernega, kot razmišljati o možeh in ženah, ki so katoliško dejavnost na poseben način uveljavili. Več ali manj velja to o vsakem svetniku, o sleherni sveti ženi — gotovo pa so posamezniki, ki so z največjo vnemo, s svetim ognjem žrtvovali vse, da čuvajo ali uveljavijo v mejah pravice in ljubezni katoliška načela. Brez dvoma je eden teh zadnjih, slavni, od tisočev oboževani, od tisočev obsovraženi Tomaž Becket — škof in mučenec.

Rojen je bil 21. decembra l. 1118. v Londonu, in sicer pripoveduje starodavno sporočilo, da je bila njegova mati potomka knežje sarsenske rodbine in za časa križarskih vojen pripeljana na Angleško. Zgodaj se je posvetil študiju prava, tu je kot tak zavzemal odlično mesto v svetu pravnih učenjakov. Že preje desna roka canterburyškega škofa, ga je Henrik II., kralj angleški prevzel kot svojega kanclerja; v tej službi je bil naravnost vsemogočen na dvoru.

Kralj vročkrven in neprevdaren — kancler miren in dosledno razsoden, v globinah duševnosti pa silno strastne narave. Kot tak je zlahka nadvladal kralja, ne glede na to, da je bil, kot že omenjeno izredno bistrega duha in rojen diplomat ter politik. Po smrti škofa se pa kralj zmisli in toliko časa sili v svojega kanclerja, da se potegne tudi za škofovsko mesto — in res papež sprejme to imenovanje.

Toda poslej kancler ni več kraljevi tajnik, ni več diplomat, vaje političnih zahrbtnosti — temveč samo in le škof — pastir vernih, prijatelj ponižanih, zavetnik ubožcev, gostitelj brezdomcev. Vsak dan sede za njegovo mizo berači in razcapanci. On sam je z njimi.

Kralj besni... še enkrat in zadnjič se ukloni kancler in kraljevi tajnik pozabi, da je katoliške cerkve škof. Marsikaj popusti, kar bi kot škof ne smel, kot diplomat pa odobrava. Toda vest mu ne da miru — že dovoljeno prekliče: on je pastir in ne sme biti najemnik... Kraljeva jeza ga prežene z Angleškega na Francosko in v cistercijanskem samostanu v Pontigny preživi leta 1064.—1066. zatopljen v molitev in do samega sebe ves strog. V njem raste bodoči svetnik, oblikuje se duša, ki samo naprej in kvišku zna — nazaj ne vidi nobene poti. Nekdanji diplomat in kraljevi dvorjan, ki je ljubil svilo in damast, vzljubi bolj od tega raševino in strogo skromnost. Nekdaj prvi na dvoru svojega kralja, hoče biti zadnji na dvoru Kralja kraljev.

Zadnji poizkus kralja, da spremeni svojega kanclerja miselnost, se izjalovi. Nadaljna tri leta preživi Tomaž Becket v Sensu in se vrne šele l. 1170. na Angleško nazaj.

Kar le more hiti Tomaž Becket zamujeno nadomestiti. Poprej je ljubil sijaj in poln finega občutja mu je bila vsaka pomanjkljivost telesa, hiba, bolezen, nekaj odurnega, odbijajočega. Vse to v sebi premaga. Samo tistim živi, ki so zaznamovani od življenja. Škofovska palača postane zatočišče brezpravnih in zatiranih. Škof ima vedno odprto srce in roke.

Da tako ne more iti več dalje, je jasno. In res se odločijo štirje plemiči, da ga umore. Kralj si ne upa jasno izreči te želje. Ugovarja pa seveda še manj. Tako pade 29. decembra 1170 na stopnicah glavnega oltarja v canterburyški stolnici kot žrtev svoje katoliške dejavnosti in odločnosti, zadet od štirih mečev.

Do zadnjega je izpričal, da je škof več kot kancler, več kot kralj — ker božje kraljestvo, kateremu on služi, ni od tega sveta.

Papež Aleksander III. ga je l. 1173. prištel med svetnike.

Sv. Tomaž Becket, bodi nam v naših dneh, ki so slični tedanjim, zvest vodnik in srednik, da katoliško odločnost in dejavnost in doslednost po tebi z vso močjo vzljubimo.

P. MAVRICIJ O. CAP.:

SV. FRANČIŠEK, OTROK NEBEŠKEGA OČETA.

2. V Bogu je iskal in našel vso svojo srečo.

Sv. Frančišek ni samo pričakoval in dobil od Boga vse potrebno za življenje, ampak je stavil v Boga tudi vso svojo časno in večno srečo. Bog je bil njegov edini in najvišji ideal, po katerem je hrepenel z vsem srcem, z vso dušo in z vsemi svojimi močmi. V svojih mladih letih je iskal svojo srečo v drugih stvareh. Takrat je ljubil prijetno družbo, bučne zabave, veselo petje in posvetno slavo. Dvakrat se je podal v vojsko, da bi si z junaškimi čini pridobil viteško čast. Toda dobri Bog ga je začel ravno na teh bojnih pohodih polagoma razsvetljevati, da je spoznal praznoto in minljivost posvetne sreče. Uvidel je, da je na svetu pravzaprav vse le ničemurnost, razen Boga ljubiti in njemu samemu služiti.

Ko je torej prišel do spoznanja, da je posvetna sreča združena z mnogimi razočaranji in prevarami, si je izbral Boga za svoj najvišji in edini ideal. Bog je postal središče vsega njegovega mišljenja in hrepenenja, njegovo edino veselje in edina sreča. Zato je neštetokrat ponavljal svoj najljubši izrek: „Moj Bog in moje vse!“ Nobena druga stvar ga ni več mikala na svetu. Le na Boga je najrajši mislil, z njim se je noč in dan pogovarjal v molitvi in hrepenel biti z njim kmalu združen. Frančišku je bil Bog tisti skrit zaklad, zaradi katerega proda človek vse drugo, da si ga more kupiti ter se veseliti njegove posesti.

In kako pristrčno se je Frančišek veselil svojega Boga! To veselje ga je čisto prevzelo, tako da je bil zmeraj dobre volje in vedrega lica. Zavest, da ima v nebesih neskončno dobrega Očeta, ki ga pristrčno ljubi

in zanj po očetovsko skrbi, ta zavest mu je olajšala vse težke križe in težave ter mu osladila vse grenke trenutke življenja.

O, da bi tudi mi odtrgali svoje srce od posvetnih, minljivih stvari ter iskali edinole v Bogu vso svojo srečo! Ah, kako smo vendar nesposobni, da iščemo svojo srečo tam, kjer je ne bomo nikdar našli. Iščemo jo morda v posvetni slavi, morda v bogastvu, morda v razveseljevanju, morda v prijetnem življenju, toda vse to nas ne more osrečiti ne na tem ne na onem svetu. Naše srce je ustvarjeno za višje stvari, za brezmejno in neminljivo srečo. To srečo pa zamoremo doseči še le v Bogu. Edino Bog zamore upokojiti naše srce ter utešiti naše hrepenenje po sreči, kakor se je tako lepo izrazil veliki sv. Avguštin: „Ustvaril si nas zase in nemirno je naše srce, dokler ne počiva v tebi, o Bog!“

Da, edino Bog nas more osrečiti na tem in na onem svetu. Zato pa se ga oklepajmo z vso ljubeznijo svojega srca ter mu skušajmo zvesto služiti vse dni svojega življenja. Potem bomo tudi mi, kakor sv. Frančišek, polni svetega veselja in nebeške sreče. Ljubi Bog nas bo tolažil na našem potovanju skozi dolino solz in po končanem življenju se nam bo dal v sladko plačilo, katero bomo uživali brez konca in kraja celo večnost.

3. Bogu se je popolnoma izročil v vodstvo in varstvo.

Sv. Frančišek je bil trdno prepričan, da se Bog zanima za vse njegove korake in da mu želi in hoče edinole dobro. Zato se je brezpogojno uklonil božjim naredbam, se brez pridržka izročil božjemu vodstvu in varstvu ter se popolnoma vdal v božjo voljo. Karkoli je Bog zahteval od njega, vse je z veseljem storil in karkoli mu je poslala božja previdnost, vse je drage volje sprejel iz božjih rok. Ko ga je Bog na bojnem pohodu v spanju pozval, naj se vrne v svoje rodno mesto, kjer se mu bo razodelo, kaj mora storiti, je brez ugovora poslušal božji glas in se takoj povrnil domov. Ko mu je Bog v molitvi naročil, naj se s svojimi tovariši posveti apostolskemu delovanju, je drage volje sledil božjemu povelju, čeprav ga je puščavniško življenje zelo mikalo. Ko je iz samega hrepenenja po mučniški kroni šel trikrat med saračene, pa mu je Bog dal spoznati, da ga čaka nekrvavo mučeništvo, se je odrekel tudi tej želji ter se podredil božjim sklepom. Ko mu je Bog pošiljal različne preizkušnje in težave, razočaranja in skušnjave, boleznin in trpljenje, je vedno ohranil mir srca in ravnotežje duše ter prenašal vse s čudovito udanostjo. Nič drugega ni želel in iskal, kakor da bi izpolnil božjo voljo in se v vsem prilagodil božjim naredbam. Božja volja mu je bila nekaj svetega in nedotakljivega. Zato se ji je popolnoma podvrnil ter skušal z njo vedno soglašati. Kar je Bog hotel, to je hotel tudi on.

Nekoliko Frančiškove vdanosti v božjo voljo bi potrebovali tudi mi, zlasti tedaj, kadar nas obišče kaka bolezen ali kaj drugega neprijetnega, da bi ne izgubili takoj poguma in potrpežljivosti in da bi se tem laglje uklonili naredbam božje previdnosti. Frančiškov zgled naj nam pokaže in pojasni, kako se je treba vedno vdati v voljo božjo ter brez pridržka prepustili božjemu vodstvu in varstvu. Prepustimo Bogu, naj stori z nami, karkoli hoče. Če nam pošlje kaj takega, kar nam ugaja, bodimo mu za to hvaležni, če pa nas obišče s trpljenjem, nikar ne godrnjajmo zopet božjo previdnost. Imejmo vedno pred očmi, da je poseben znak božje ljubezni, če moramo veliko trpeti, kajti „Gospod tepe tistega, katerega ljubi“ (Hebr. 12, 6). Spomnimo se na pobožnega

in potrpežljivega Joba, ki je bil kljub vsem težkim preizkušnjam tako zelo udan v božjo voljo, da je zamogel pri vseh svojih nesrečah in bridkih izgubah vzklikniti: „Gospod je dal, Gospod je vzel. Kakor je Gospodu dopadlo, tako se je zgodilo. Gospodovo ime naj bo blagoslovljeno“ (Job 1, 21). Bodimo prepričani, da Bog zna in zamore tudi hudo obrniti v naš prid ter vse tako urediti, da je nazadnje za nas prav in dobro. Samo treba se je Bogu popolnoma izročiti, se čisto vdati v njegovo voljo ter se v vsakem položaju trdno zanašati v njegovo neskončno previdnost. Potem ne bomo nikdar od Boga zapuščeni in nikdar v svojem upanju razočarani.

Če se nam torej marsikaj ponesreči, če pridejo nad nas hude preizkušnje, če nas obišče bolezen in nesreča, nikar ne izgubimo poguma, nikar se ne udajajmo malodušnosti in žalosti, ampak zaupajmo v Boga in njegovo previdnost ter vzdihnimo z udanim srcem: „Oče naš, kateri si v nebesih... Zgodi se volja tvoja, kakor v nebesih, tako na zemlji!“

Sv. Frančišek je bil res otrok nebeškega Očeta. Po otroško je zaupal v Boga ter bil trdno prepričan, da Bog z veseljem skrbi za tiste, ki se zaupljivo zatekajo k njemu. Bog pa je njegovo otroško zaupanje bogato poplačal. Po očetovsko je skrbel zanj na zemlji, sedaj pa je njegovo brezmejno veselje v nebesih. Zaupanje v božjo previdnost in božjo pomoč je tudi naša največja tolažba v vsakem položaju našega zemeljskega življenja. Včasih so res take okoliščine, da bi človek postal malodušen in začel obupavati. Toda zavest, da imamo v nebesih dobrega Očeta, ki nas ljubi, za nas skrbi ter je pripravljen vsakokrat pomagati, kadarkoli se zaupljivo zatečemo k njemu, ta zavest nam pomaga premagati vse težave življenja ter nas mogočno podpira pri našem prizadevanju za večno zveličanje. Zaupanje v Boga nas varno vodi skozi življenje ter nam kaže zanesljivo pot v večno domovino.

P. ROMAN:

SKOZI TRPLJENJE DO SREČE.

Zgodba trpečih in ljubečih src.

XXVI. poglavje.

Naslednji dan še predpoldne je šla Ančka sama v bolnico, da se dogovori z zdravnikom, kdaj bi bilo možno prepeljati brata domov in še z rahlo slutnjo, da se ima nekaj zgoditi, da utegne nekaj zvedeti, kar bo za vse zelo važno.

Njena ženski lastna občutljivost in zmožnost slutiti naprej, je varala. Zakaj komaj je prestopila prag oddelka in odšla po koridorju do uradne sobe službujočega zdravnika, jo tik pred vrati zaustavi sestra, ki jo je prejšnji dan spoznala in ji omeni, da je gospod Henrik danes ponoči večkrat zahteval sestro Ančko. Zdi se, da Vam ima nekaj povedati, sicer pa se položaj ni spremenil, le rahla vročina je nastopila, kar pa je nekaj običajnega.

Ančki zastane za hip srce. Kaj le utegne biti! Če Henrik njo kliče, ko vendar zadnje mesece malone ni spregovoril s sestro?

Pri zdravniku je hitro opravila. Ljubeznivo in stvarno ji je razložil, da za deset dni nekako ni misliti na prevoz, ker je za nalomljeno kost absoluten mir nujno potreben. Sicer pa, da se bo za gospoda brata prav zelo zavzel in potrudil. Ančka je s komaj slišnim: „Hvala vam“, zapustila sobo.

Pred vrati, kjer je ležal Henrik je že čakala sestra in ji povedala, da jo brat nestrpno čaka. Ančka je vstopila in Henrik se je sunkoma dvignil za dlan visoko iz blazine in skoro ihtel zaklical: Ančka!

Nad bratom je sklonjena sestra. Nad umazanim mladim življenjem dehti beli cvet dekliske nedolžnosti. Henrik pripoveduje. Ančka tu in tam čuje besede, ki jih ne razume, pa ji vendar silijo kri v lica. Ko pa Henrik omeni ponarejeno menico, zaihti iz nje očitajoče: „Henrik, tudi to si ti storil? Henrik, Henrik!“

Ko je Henrik končal, se je ves bled in s potnim čelom od prenapora zgrudil v blazine. Ančka ob robu postelje se ne gane. Samo oči ima vlažne. Zdrami se šele, ko začuje rahlo trkanje sestre usmiljenke.

„Ubogi moj brat in še bolj ubogi očka!“

Oko usmiljenke motri bolnika. „Sedaj mu bo lažje, nekaj ga je težilo.“

„Zato bo pa meni težje,“ dahne Ančka in krčevito trga robec, da ne zajoče. To je njeno zadnje orožje. Usmiljenka razume. In ker je starejša in ve tolažiti, se samo rahlo sklone in izza pasu potegne droben križ ter ga poda Ančki z besedami: gospodična, zadnjo besedo ima vedno ta-le! Komaj čuten dotik roke in že šumi njena redovna obleka, ker jo delo kliče naprej: delo tolažbe, usmiljenja, dobrote...

Ančka pred bolnico komaj ve, da je vstopila v tramvaj. Ničesar ne vidi okoli sebe, čuje sicer zvok besedi, toda ne razume niti ene. Zelo je bleda.

Marijin trg. Običajni šum, naglica, hitenje in nad tem nemirom, nad to vsakdanjostjo kipi proti nebu pročelje frančiškanske cerkve Device Marije od Angela pozdravljene. Zlat napis v rdeči zarji in široke stopnice vabijo iz nemira v mir, iz negotovosti v gotovost, iz žalosti v tolažbo, iz bridkosti v sladko uteho.

Ančka je izstopila. Sedaj ve, kam bo šla. In vsaka stopnica jo dvigne iz umazanega vsakdanjega življenja v čistost, jasnost, neomažeževanost.

V cerkvi je tih somrak. Za cerkvenimi vrati je vse potopljeno v drugo luč, ki se zdi da ni od tega sveta. Koraki odmevajo, pramen svetlobe riše po tlaku zagonetne sence, Ančka vstopi v zakristijo.

„Ali bi poklicali Patra Placida?“

„Ravnokar je odšel v celico.“

„Lepo prosim, tako nujna zadeva je.“

In brat zakristan, ki že pozna ljudi, bere na tem obrazu resnično skrb; marsikaj se je naučil videti tekom dolgih let svoje službe. In prijazen, dobrohoten smehljaj spreleti njegovo lice in še kratko odvrne: „Bom povedal. Prosim počakajte pri spovednici.“

XXVII. poglavje.

Značilni, malce drsajoči korak patra Placida, s tistim ljubim nasmehom, ki je človeku vzel polovico teže in tegobe, je čez kratek čas

zmotil tišino. Spovednica se je odprla in spet zaprla, zeleni zastor se je umiril.

Katoliške spovednice — vredne so te hišice tako preproste in samo lesene — pesmi in himne. Koliko vedo, kako so skrivnostne, kako molčeče, kako polne tolažbe. Koliko solz je že padlo pred tistim omrežjem, solz kesanja, spoznanja, pa tudi iskrene hvaležnosti do Njega, ki je dal človeku to milost in to prečudno veliko oblast. Ko bi katoliška spovednica smela in mogla govoriti — o te očrnele lesene stene so čule pripovedi, da jih bolj pestrih še ni napisala roka umetnika pisatelja, čule priznanja, ki jih svetni sodnik nikoli ne bo čul, tu se dovrše pravde, ki jim je Bog sam razsodnik in zadnja inštanca.

Tu sem je pokleknila Ančka. Enakomerni šepet se je prelil iznenada v zadržano ihtenje in krčevit jok. Otrok si je pred očetom in umevajočim prijateljem olajšal srce...

Ančka je odšla — na licih mir, v očeh celo droben žarek nasmeha. Pater Placid je že vedel, kako je s tem otrokom devetnajstih pomladi in je našel pravo besedo o pravem času.

Doma je sprva poročala mami, kako je s Henrikom in kaj ji je zdravnik povedal, nato pa je našla primeren izgovor, češ da ima opravka v drugeriji in urnih korakov je vsa odločna odšla v tvornico k očetu.

Vratar jo je komaj spoznal. Le redko je prestopila prag tvornice; oče ni ljubil posetov v pisarni. Zato malone ni vedela kod naj gre in uslužno je vratar hitel pred njo, dokler nista obstala pred pisarno gospoda Travnja.

Ančka potrka. Prav rahlo, kot je vedela, da jo ima očka rad in še na poseben način, kot doma, ko je prišla včasih v jutranjih urah k očetu, sedla na rob postelje in ž njim modro kramljala.

„Ti tukaj?“ je oče začuden vstal. Vendar je zablisnil v očeh poseben plamen — ljubezni, občudovanja, in še velike, tople nežnosti. Šaj je bil njegov otrok tako ljubeč in tako dober. Kako lepo se ji je podal klobuk k sivemu plašču in rahlo rožnatemu svilenemu šalu.

„No, kaj bo?“ Tega vprašanja se je Ančka bala. „Očka ali se smem vvesti?“ Ko ga je tako spravila v malo zadrego, ker ji ni ponudil stola, ji je bilo precej lažje in še dokaj pogumno je pričela.

Povedala mu je vse, seveda je po svoje omilila in že tako zasukala, da je očka še nekam mirno prenesel vse te novice. Tu in tam se ji je celo zdelo, da je le preveč miren in naposled je kar naravnost vprašala: „Morda pa že vse to veš?“

„Tako približno! — A prav je, da tega nisi mami povedala. Ni potrebno še njo razburjati. Naš gospod Tonejc, ki ima Pavla močno rad je že tedaj nekaj mrmral, ko sem Pavla odpustil iz tvornice. Pa je tačas iskal in iskal in že vse tako našel, da so vsi dokazi govorili za Pavlovo nedolžnost. Pred nekaj dnevi mi je to povedal. Henrika sem potem sam začel sumiti, to njegovo življenje in njegov nemir, vse me je v tem potrjevalo. Te dni enkrat bi prišlo na dan, tako pa je Bog sam posegel vmes in mi to prihranil. Pavlu pa tudi ni škodilo, na takega brata si lahko ponosna, punčka, da veš. O njem sem namreč dobro podučen. Brihtna glava in voljo si je utrdil. Nič mi ni žal, da sem bil tedaj neizprosen — nobena šola ni zastoj in menice niso igrača. Tako pa se je vse uredilo.“

Traven je proti svoji navadi postal zgovoren. Ančka je samo strmela, potem pa se je spomnila besed dobrega patra Placida, ki jo je tolažil, da bo še vse dobro in tam prav v zadnjem kotičku oči se je zalesketala solza hvaležnosti do Boga.

Ko ji je očka rekel, da bi bilo dobro, če bi sedaj šla domov, je vstala hitro, vzela svojo torbico in odšla proti vratom.

XVIII. p o g l a v j e.

Doma jo je čakalo novo prijetno presenečenje: pismo od Pavla. Svečano ji je naročil, da pride prav za gotovo še danes popoldne v Trubarjev park v tisti mali kotiček, kjer so se kot otroci tolikrat igrali. Da ji ima nekaj zelo važnega povedati in morda še kaj več. Pismo je bilo tako pristrčno in tako toplo, da Ančka ni mogla, da bi ne bila nestrpna in radovedna in polna slutenj.

Ob štirih popoldne je že dokaj nepotrpežljivo obračala liste neke knjige, saj brati ji ni bilo mogoče. Preveč novega je doživela, preveč misli se ji je podilo po glavi, skratka vse je bilo tako čudno zamotano in se je tako nepričakovano razmotavalo, da ni vedela ne kod in ne kam.

Da ima Pavel nekaj važnega o tem ni dvomila, in njeno žensko srce ji je govorilo, da bo nekaj takega, kar je še najlažje nji povedal. Pri tem si je pa začela graditi tudi svoje gradove, saj če Pavel pripelje mami novo hčerko na dom, bo ona veliko lažje šla, kamor že tako dolgo časa hrepeni: v samostan. P. Placid ji ne brani več in če Pavel resno misli — mogoče že to jesen. Bog sam ve, kako, kako bo vesela. Zadnjič je že govorila s prednico. Kako je svetel tisti novi dom, kako je tiho tam in kako je bilo v kapeli lepo. In tista mala lučka pred oltarjem, odetim v bele prte in dragocene čipke. In ona tam, vsa bela, sredi belih sester — skoro preveč srečna bo...

Iz teh sladkih sanj jo zbudi odločen korak in še rahel šum ženske obleke, ženska govorica. Ko dvigne pogled uzre tik pred seboj Pavla, ki se poredno smehlja in ob njem visokoraslo damo, prijetnega obraza, z rahlo zadreg v očeh.

„Ančka, oprosti, da Ti nisem nič pisal zakaj pridi semkaj. Radi tega-le in dovoli, da Ti predstavim svojo zaročenko Vlado Zavornik. Upam, da se boste vidve razumeli. Kako tudi ne — dva taka angela.

Ančka ne pride do besede. Ko pa ujame Pavlov proseči pogled, ga dobro razume in prav ljubo poda Vladi roko in ji zagotavlja, da bo ona vse storila, da bo novi krog lažje vzljubila.

„Veš, Vlada,“ hiti Pavel pripovedovati, „naša Ančka ima še eno ime in sicer „kapucek“. To pa zato, ker je zelo stroga in včasih zna prav sijajno pridigo napraviti, in če bo treba, bom kar njo naprosil, da pri Tebi mesto mene opravi. Jaz tega ne znam tako. In še zato kapucek, ker nam zmerom sili v samostan. Pa bila tako dobra mama. Ali se ti ne zdi?

„Pavel, veš kaj, to pa res ni lepo, da me tako-le opravljaš pred Vlado. Ali ni res, da ima vsako srce svojo pesem: eden tako drugi tako?“

Vlada je zardela in poltiho rekla: „kako dobro Vas razumem — vsak ima svojo pesem. In vsaka pesem pozna sladkosti do nebes in pa tudi grenkosti, kakor pelin. Da bi slednjega ne bilo preveč...“

Neposredno je segel Pavel v besedo in zaprosil: Ančka, da ne pozabim! „Kajne, da mi boš pomagala doma, da veš kaj mislim.“

„Če boš tudi Ti meni?“

„Kako to misliš? Ali imaš tudi kaj podobnega?“

„Seveda, Pavel, samo za spoznanje drugače. Veš, kapucek, čisto resno misli na samostan. In sedaj bo toliko lažje, ko boš Ti pripeljal mami mesto Ančke Vlado na dom. Saj ne bomo slabo zamenjali, kaj Vlada?“

„Ali res mislite iti? Ali Vam — — —“

ne bo žal“ mislite reči, se smeje Ančka. „Nič mi ne bo žal, pa še kako lepo bo, ah, kdor to razume!“

„Ančka, če res tako želiš, bom pomagal. Ne lahko sicer, res ne, ker vem, da si bila Ti naši mami in očetu sonček. Ampak, če ni drugače, če ti sreča za belimi ogradami cvete — zakaj ne... Bog sam vedi, kako je človeško srce ustvarjeno.“

Tisto uro je gospa Traven nevede zamenjala rojstno hčerko z Vlado... Zakaj leto dni pozneje je Ančka že prejela nase beli pajčolan frančiškank. Oče, ki je bil tedaj navzoč, jo je malo dražil, da je sedaj cel metuljček, ko vse frfota okoli nje.

Še nekaj mesecev preje pa je Pavel privedel Vlado na dom svojih staršev, da se mama privadi, kot je Ančka z vso resnobo razlagala, to zadevo.

In Henrik?

Henrik je drug človek. Trpljenje vedno očiščuje — tudi njega je. Pod spretnim vodstvom Pavlovim, tudi on pomaga graditi ponosno stavbo rodbine Traven.

Vsem so bile težke preizkušnje zadnjega leta res v bridkost pa tudi v blagoslov.

Konec.

P. ANGELIK:

CILJI IN POTA.

Kaj je prava pobožnost?

Na splošno sicer vsi vemo, ali vsaj mislimo, da vemo, kaj je prava pobožnost, če pa pogledamo življenje tudi takoimenovanih dobrih katoličanov, tedaj opazimo najrazličnejše vrste pobožnosti. Nekateri mislijo, da je prava pobožnost v tem, da veliko premolijo, drugi zopet, da je v tem, da so pri mnogih sv. mašah, tretji zopet v tem, da pridno nabirajo odpustke, četrti v tem, da se radi in strogo postijo,

dajejo miloščino i. t. d. Vsak od njih misli, da je resnično pobožen, in obsoja kot zanikarne kristjane vse druge, ki se niso oprijeli slučajno njegovega pojma o pobožnosti. Zato nastane premnogokrat spor tudi o tem, kdo je resnično pobožen, in mnogi, ki bi radi postali pobožni, samo zato ne marajo postati, ker vidijo le to zunanost in vidijo še marsikaj drugega, pa jih to odbija od prave pobožnosti. Kaj je torej prava pobožnost? Lažje je povedati, kaj ni prava pobožnost, kakor to, kaj je. Zato bomo najprej povedali, kaj ni prava pobožnost in potem šele kaj je.

Ni prava pobožnost, če kdo veliko moli, je prisoten pri mnogih svetih mašah, in je morda celo vsak dan pri obhajilu, pa istočasno goji gnjev in jezo do svojega bližnjega, bodisi kateregakoli, ali ne mara ž njim govoriti, ne odzdravi na pozdrav. Res je, resnično pobožnega si ne bi mogel predstavljati, ki ne bi rad molil, bil prisoten pri sv. mašah in ne bi rad in pogosto prejemal sv. obhajila, toda če je vsa pobožnost le v tem, je taka pobožnost prazna.

Ni prava pobožnost, če se kdo rad posti in daje miloščino, istočasno pa ne plačuje dolgov, svojega bližnjega opravlja kjer more, ga celo obrekuje, slabo o njem sodi brez pravih dokazov. Res je sicer, da si resnično pobožnega ne bi mogel predstavljati, ki se ne bi rad zatajeval in pomagal po svojih močeh in razmerah bližnjemu, toda če je vsa pobožnost samo v tem, je taka pobožnost prazna.

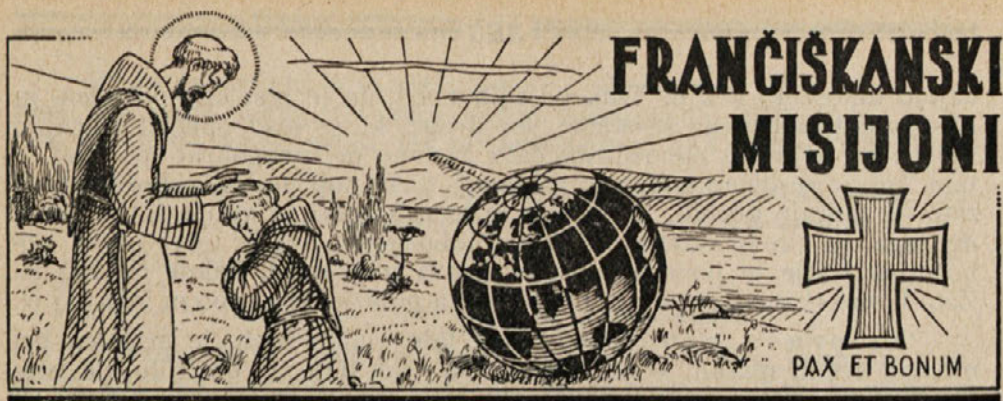
Ni prava pobožnost, če je kdo dolgo časa v cerkvi, zapisan v ne vem koliko bratovščin ter budno pazi, da mu ne uide noben odpustek, istočasno pa zanemarja svoje poklicne dolžnosti, je doma čmeren in pust, občutljiv za vsako besedo ter drži zamero cele dneve in tedne. Res je sicer, da si resnično pobožnega ne bi mogel predstavljati, ki ne bi bil rad v bližini tabernaklja, ter bi ne maral za bratovščine, čeprav ima čas in priliko, da bi njih dolžnosti opravljal, in bi se ne zmenil za odpustke, čeprav ga stanovske dolžnosti ne ovirajo nabirati odpustke zase in za zapuščene verne duše, toda kjer je vsa pobožnost samo v tem, je taka pobožnost prazna.

Prava pobožnost je ljubezen, ljubezen do Boga in do bližnjega in vse drugo kar na tej ljubezni sloni ali iz nje izvira.

Kdor ima to ljubezen do Boga, je rad v njegovi bližini, rad moli v cerkvi in je rad pri sv. maši, v kolikor mu dopuščajo stanovske dolžnosti. Z veseljem spolnuje božje zapovedi in v vsem išče, kako bi čim popolnejše izpolnil voljo božjo, kakor to uči cerkev.

Kdor ima to ljubezen do bližnjega, vsem ljudem iz srca dobro hoče, vsem dobro želi, o vseh dobro misli in vsem želi dobro storiti. Če že mora govoriti o slabostih svojega bližnjega, stori to s tako obzirnostjo, s toliko ljubeznijo, da bi ne mogel nanj upravičeno biti jezen niti tisti, o katerem govori. Iz srca rad pomaga svojemu bližnjemu, in če mu ne more dati miloščine, mu svojo ljubezen pokaže z vljudnim obnašanjem do njega, s prijazno besedo in pogledom. Če pa ima priliko in mu dopuščajo druge obveznosti, tedaj rad nasituje lačne, oblači gole, obiskuje bolnike. Rad svetuje dvomečim, tolaži žalostne in iz srca rad odpusti tistim, ki so ga razžalili in zanje moli.

In kdor ima to ljubezen do Boga in bližnjega, ta je, ki ima pravo pobožnost.

FRANČIŠKANSKI MISIJONI

PAX ET BONUM

P. BAPTIST:

IZ KITAJSKEGA MISIJONA.

Sestram kanosijankam je izročena v oskrbo tukajšna ženska sirotišnica. Kakor za župnijo, tako skrbim v duhovnem oziru tudi za to sirotišnico, ki je do zadnjega kotička napolnjena. V njej stanuje nad 200 oseb, ki so razdeljene v šest oddelkov. Ena hiša je določena za dojenčke in bolne deklice. Obiskujem jih vsaki dan, da katerega izmed njih krstim ali birmam ter ga na ta način pripravim za nebesa. To je prvi ali angelski oddelek.

Drugi oddelek je za deklice do šestega leta, katerih je okoli štideset. Izmed teh so se starejše po posluhu priučile že raznih molitev in nekoliko katekizma, ter se obenem pripravljajo za prvo sv. obhajilo. Nekoliko brihtnejših že v šestem letu pobožno prejema sv. obhajilo.

V tretjem oddelku je okoli 50 deklic od sedmega do dvanajstega leta. Večina teh zna že na pamet dolge jutranje in večerne molitve, sv. rožni venec z razlago posameznih skrivnosti, glavni katekizem in kratek križev pot. Naučile so se tudi raznih kitajskih in latinskih pesmi za cerkev, italijanskih pa za kako slovesnost. Poskrbel sem jim posebno učiteljico, da jih poučuje v kitajščini in računstvu po predpisih nove vlade. Starejše se ob določenih urah uče različnih ročnih del. Večina jih že zna plesti nogavice, ali vsaj zapestnice. Najbolj ganljivo jih je gledati, ko v posebni, snažni obleki, prejeti od dobrotnikov, vsaki dan prejemajo sv. obhajilo in molijo za vse svoje in naše žive ter mrtve dobrotnike.

V četrtem oddelku so starejša dekleta in žene, ki so bile poslane v misijonsko ubožnico zaradi zapuščenosti, ali kake telesne napake. Do zdaj jih je tukaj okrog 70. Med temi je okrog 20 slepih, tri gluhoneme, več kruljevih z bergljami, okoli 10 slaboumnih, toda pri vsem tem pridnih za delo. Nekaj jih je postaranih, šepavih, napol slepih, ali kako drugače bolnih. Pravkar so došle tri nove, dve slepi in ena starka, ki se pripravljajo na sv. krst. Ta oddelek ima sicer nekako poniževalen naslov „muzej pohabljenih“. Toda naj kdo stopi v njih prostore katerokoli uro čez dan, našel jih bo: ali v pobožni molitvi, ali pri učenju in ponavljanju katekizma, ali pri pridnem delu. Njih delo je raznovrstno. Krepkejše med njimi čistijo in pripravljajo riž za kuhinjo, meljejo bob ali grah za prikuho; perejo zase in za tiste, ki same ne morejo, delajo platnene čreveljčke, šivajo in popravljajo obleko za tako obilno družino. Druge predejo na kitajski kolovrat. Slepe pa prosto z rokami pletejo lanene ali volnene debelejšje niti, delajo tretjeredniške pasove,

pomagajo pri obdelovanju prostornega vrta, pasejo tri krave, troje telet, enega vola in eno kozo.

Peti oddelek oskrbuje kuhinjo, kjer v velikih kotlih pripravljajo hrano za tako mnogoštevilno družino. Za kurjavo rabijo večinoma drva, a tudi premog. Za kuhinjske potrebe imajo nekakšen vodovod. Za pranje rabijo radi varčnosti vodo iz domačega vodnjaka. V njih oskrbi je še druga družina: 9 prašičev in cele jate rac, kokoši in piščancev.

Kitajski novinci-domačini.

Šesti oddelek ima važno in častno nalogo. Skrbeti mora za kuhinjo in perilo našega glavnega osrednjega seminarja, ki ima 24 gojencev. Celotni zavod je pod nadzorstvom misijonsko izvežbanih italijanskih sester kanosijank. Vsak izmed omenjenih šesterih oddelkov ima za nadzornico svojo strokovno izvežbano sestro. Sestra, ki nadzoruje dojenčke in dojilje, mora s svojimi pomočnicami obenem skrbeti za lično kapelico, z lepim oltarjem in velikim kipom žalostne Matere božje, ter za cerkveno opravo.

Že itak preobloženim sestram kanosijankam so zadnje čase škof izročili še tukajšnjo pagansko ubožnico. Doslej so jo oskrbovale sestre

tretjerednice domačinke, katerim je bil poverjen drug delokrog. Bo li pri tem tudi ostalo, se zaenkrat še ne ve. Paganski ubožci niso nič zadovoljni s to izpremembo. Na vsak način zahtevajo svoje priljubljene sestre tretjerednice nazaj. Škof so v veliki zadregi, kaj naj store, da bo bolj Bogu v čast in dušam v korist.

Naj še omenim, da je med sestrami kanosijankami veliko takih, ki so bile prej tretjerednice. Zato v zavodu pridno navajajo take, ki jih poznajo, da bi bile za III. red, naj vstopijo. Naša skupščina šteje zdaj že več kot 20 udov. Na dan, ko je sv. Frančišek napravil obljube, 16. aprila, jih tudi one prav pobožno ponove.

V župnijski šoli imam 30 učencev. Med temi je polovica kristjanov, drugi so še pagani. A vsi se poleg predpisanih drugih predmetov uče tudi katekizma in raznih molitev, ki jih vsak dan skupaj opravljajo.

Ker nimamo dovolj prostorne cerkve, ki bi zadostovala za domačo družino, šolarje in župljane, zato le ob nedeljah in praznikih mašujem v župnijski kapelici. Ob delavnikih moram maševati v ženski sirotišnici, kjer jih vsak dan do sto pristopi k sv. obhajilu. Po sv. maši imamo vsaki dan blagoslov z Najsvetejšim. Ob nedeljah in praznikih, ko moram sam imeti župnijsko službo božjo, mašuje v sirotišnici eden bogoslovnih profesorjev iz osrednjega semenišča. Po sv. maši izpostavi Najsvetejše za štiri molitvene ure. Eno opravijo sestre same, druge tri razdele med gojenke. Po končanem župnijskem pravilu se jim pridružim še sam. Ob 9.30 imam govor, nato dam blagoslov z Najsvetejšim.

Razen nedelj opravljajo v zavodu skupno molitveno uro še vsak prvi petek. Sestre tretjerednice pa imajo vsak dan molitveno uro. Prve petke imajo poleg molitvene ure še enodnevne duhovne vaje. Večkrat me povabijo na kak nagovor. Vse te in druge pobožnosti, ki se kolikor mogoče po vseh cerkvah in kapelah opravljajo, so bile vpeljane, odnosno izpopolnjene, šele zadnja tako viharna tri leta, da bi se nas Bog usmilil in nam vrnil ljubi mir.

Naše misijonsko delo za spreobrnjenje misijonskega paganskega naroda v tem mestu, ima do zdaj le prav zmerne uspehe. Sicer se razne družine priglašajo za sprejem naše sv. vere, a se kažejo preveč omahljive. Radi tega smo prisiljeni jim podaljšati čas preskušnje, predno jih pripustimo k sv. krstu, celo takim, ki so že dosti poučeni.

Da bo naše delo uspešnejše, so naš vneti škof Evgen Massi na priporočilo sv. očeta tudi pri nas uvedli takozvano „Katoliško akcijo“, in sicer najprej v Hankowu. Za njeno matico so porabili veliko, lepo misijonsko hišo v bližini stolne cerkve, katero so krstili „Katoliški klub“. Klub razpolaga z lepo knjižnico, ki je dostopna kristjanom in paganom, ter čitalnico, kjer se nahajajo vsi katoliški kitajski časniki. Za praznike prihaja v klub posebni izvežbani misijonski učitelj, ki nadzoruje branje, učenje in razvedrilo. Sedaj se na škofovo pobudo snuje posebni odbor večših lajikov, pod vodstvom vsaj enega misijonarja, ki naj bi bil vrhovni voditelj „Katoliške akcije“. Njegova prva naloga bi bila poskrbeti za zmožne in vestne podeželske organizatorje in organizatorice, ki naj bi napravili tudi nekak zdravstveni kurz. Par takih je že na delu.

Nekak pomožni odbor lajikov v pomoč misijonarjem je bil že pred leti zasnovan. Imenoval se je Ngi-te hoei (Ngajte hvej) t. j. „Družba ljubezni“ ali „Družba dobrodelnosti“. Res zasluži to ime. Prav požrtvovalno in uspešno namreč pomaga našemu misijonskemu

predstojništvu in posameznim misijonarjem pri njih blagem prizadevanju. Prispeva in zbira denarno pomoč za naše misijonske naprave, cerkve, šole, sirotišnice, ubožnice, zlasti še bolnišnice. Med njimi prav posebno slovi Simon Lou-te-ce. On je velikodušno prevzel in dovršil gradnjo velike, zidane bolnišnice, v spomin 4. sept. 1924. umorjenemu vnetemu misijonarju P. Angeliku Melotto.

Zgodovina tega dobrodelnega zavoda je dolga in zanimiva. Nakup zemljišča so večinoma oskrbeli člani imenovane družbe, pred vsem veliki misijonski dobrotnik Matija Ljou-ren-čjan. Velik del stroškov zidanja je prevzela vlada te okrajine. V ta namen je določila 20.000 kitajskih ali 19.000 ameriških dolarjev. Poleg tega se je obvezala, da hoče skozi pet let prispevati po 3000 kitajskih oz. 1500 ameriških dolarjev, kar je tudi storila. Letos aprila je čas obljube potekel.

Najprej je bila sezidana mala, začasna bolnišnica. Na dvorišču pred vhodom je bil postavljen lep kamenit spomenik mučencu P. Angeliku Melotto, katerega ime nosi. Požrtvovalni Simon Lou-te-ce pa je na škofovo željo pridno zbiral denar pri vladi in med ljudstvom, pri vernih in paganih. V teku enega leta je toliko nabral, da se je moglo dalje zidati. Pod njegovim osebnim vodstvom in nadzorstvom je bila bolnišnica letošnje poletje dogotovljena in 8. jul. od škofa slovesno blagoslovljena. Za oskrbovanje bolnikov so nastavljene zgoraj omenjene kitajske sestre tretjerednice. Ker pa njim zaenkrat še manjka tozadevne strokovne izobrazbe, so podrejene štirim sestram Frančiškankam Marijinim Misijonarkam, ki so glede vodstva bolnišnic in oskrbovanja bolnikov tu na posebno dobrem glasu. V mestu Hankowu že dvajset let vzorno vodijo takozvano mednarodno bolnišnico. Obenem oskrbujejo na misijonski postaji Ce-ku-han, v sredi kitajskega oddelka tega mesta zelo obiskani dispenzarij. Tam misijonari moj vneti sosed P. Mansuet Gasparella.

Te dni so naš misijonski škof določili novo mejo med najinim misijonskim delokrogom. Njemu pripada staro razsežno mesto Hankow, meni pa ves novi zahodni del mesta, ter ves gornji del do dve uri daleč. Hvala Bogu, da je tu po tovarnah, prodajalnicah in prostranih vrtovih nastanjenih lepo število kristjanov, došlih od raznih strani. Škoda, da nimamo primerne cerkve in šol. Dve šoli bi bili prav potrebni, ena dekliška in ena deška. Toda kje naj vzamemo za to potrebni denar.

Nedaleč od moje postaje je velika zrakoplovna postaja, kjer se spuščajo na tla in zopet dvigajo velike perutnice. Kadar katero vidim pristati, gojim sladko upanje, da mi je prinesla nabrane misijonske milodare. Če ni nič, vzleteli naročam, naj jih ona nikar ne pozabi. To bi mi napravilo še posebno veselje za 30 letnico mojega mašništva. Za to priliko Vas prosim, molite zame!

Prisrčno pozdravljam Tebe, sobrate in dobrotnike

prehvaležni

P. Baptist Turk, O. F. M.

Pripomba uredništva: Če Vaše perutarice tudi denarne pošiljatve dostavljajo, kar bi bilo spričo vaših roparjev najbolj varno, poslej le pridno glejte, kdaj bo katera pristala. Vaš up ne bo šel po zraku. Nekaj za prvo silo je že na potu, drugo polagoma še pride.

P. ANGELIK:

KAKO SODI IN RAVNA KATOLIČAN.

O tistih, ki ne verujejo.

Tudi takih je med Slovenci precej, ki očitno ali prikrito pravijo, da ne verujejo. Nekateri od teh ne verujejo ali dvomijo o veri samo zato, ker vera in njen nauk nasprotuje preveč očitno njihovemu življenju. Ker se ne marajo odpovedati svojim nagnenjem se raje odpovedo veri. Pa o teh tu ne bom govoril, saj jasno svedoči njihovo življenje, zakaj ne verujejo. Govoriti hočem tu o takih, ki kar ne morejo verovati verskih resnic. „Verujem,“ pravijo, „le to, kar razumem. Zakaj naj me Bog kaznuje, če ne verujem, ker ne razumem?“ To je običajno izgovor teh in takih ljudi. Poglejmo, če drži.

Vera je delo milosti božje, delo človeškega razuma in volje. Glede milosti božje vemo, da je Bog ne odreče nikomur, kdor stori, kar je v njegovih močeh. Krivda torej, če kdo vere nima ne more biti pri Bogu, ampak le pri človeku, v njegovi volji ali njegovem razumu.

Človek po svoji naravi želi spoznati resnico in sicer vso resnico. Resnice pa, ki jih človeški duh more spoznati so dvojne vrste. Prve so tiste, ki jih človek spozna za resnične, takoj ko jih zve, kakor n. pr. da je dvakrat dve štiri, da je pol hlebca manj, kakor cel hlebec itd. Pri teh resnicah je vsak dvom popolnoma izključen. Druge vrste resnice so pa tiste, ki jih človek veruje, ker mu jih je kdo drugi povedal ali razodel, kakor n. pr. da sta pri Rajhenburgu trčila dva vlaka, da je začel ognjenik Santa Maria v Guatemali zopet bljuvati itd. O teh resnicah se večina ljudi sicer ne more na licu mesta prepričati, verujemo pa jih, ker to pripovedujejo očividci.

Silno ozko bi bilo človeško obzorje, če bi bil človek navezan le na tiste resnice, ki jih neposredno spozna za resnične. Pretežna večina tega kar človek ve, vsa kultura, vzgoja, izobrazba pa temelje na resnicah, ki jih človek veruje, ker so mu jih povedali drugi. Tudi verske resnice spadajo sem. Seveda pa mora človek, če ni lahkoveren, preiskovati, ali tisti, ki mu kako resnico pove, more zanjo vedeti in če je resnicoljuben. Če ima resnica, ki jo zremo od drugih te dve lastnosti tedaj pravimo, da je verjetna.

Razložek med obema vrstama resnic je v tem, da človek tiste resnice, ki jih neposredno, takoj ko jih zve, spozna za resnične in jih razume, mora verovati če hoče ali noče, ker bi se drugače moral odpovedati lastni pameti. Če bi kdo rekel, da dvomi, če je dvakrat dve res štiri, bi mu rekli, da mu malo manjka. Pri tistih resnicah pa, ki jih človek spozna po pripovedovanju drugih, pa ni prisiljen verovati, ker lahko dvomi, če je dotični, ki mu je to ali ono povedal, mogel za to vedeti ali če si ni morda kake storije izmislil. Veruje torej, če hoče. Seveda je vprašanje, če je dvom pameten. Če bi n. pr. kdo dvomil, ali je živel Napoleon, ker ni sam ž njim govoril, bi ljudje prav tako lahko dvomili o njegovi pameti, ki je tudi še nihče ni videl.

To slednje velja tudi o verskih resnicah. Če torej kdo trdi, da ne more verovati, ker jih ne more na prvi pogled razumeti, je to samo znak nevednosti. Dolžnost njegova bi bila, da preiskuje, če so verjetne in šele potem more presoditi ali so resnične ali ne. Seveda če kdo noče proučevati dokazov za njihovo verjetnost ali le enostransko o tem spra-

šuje take, ki sploh ne verujejo, ali bere le take časopise in knjige, ki vero napadajo, je jasno, da ga mora to zapeljati v nevero. Te nevere pa ni kriv razum, ki resnic ne bi mogel razumeti, ampak volja, ki noče iskati resnice tam, kjer bi jo mogla najti. Dokaz temu je, da je večkrat priprosta ženica, ki redno hodi k pridigam in krščanskemu nauku večkrat bolj točno podučena o verskih resnicah, kakor marsikateri izmed takozvanih izobražencev, ki leto in dan ne slišijo nobene pridige in ki zlepa ne vzamejo v roke knjige ali časopisa, ki bi jih o tem podučila. Ni torej resničen izgovor: Ne verujem: ker ne razumem, glasiti bi se marveč moral: Ne verujem, ker nočem razumeti, ker se po lastni krivdi nočem o verskih resnicah poučiti, in radi tega Bog kaznuje nevero. Pouči se namreč lahko o verskih resnicah in njihovi verjetnosti vsakdo, bodisi da bere take knjige, bodisi da vpraša pri spovedi.

Trditev: „Ne morem verovati te ali one verske resnice, ker je ne morem razumeti,“ je pa tudi z drugega stališča nesmiselna in nespametna. Z drugimi besedami bi se to reklo: Verske skrivnosti, kakor sv. Rešnje Telo, sv. Trojica, Brezmadežno spočetje Device Marije itd. je neresnično, ker teh in podobnih skrivnosti človeški razum ne more razumeti. Ali je res vse to neresnično, česar človeški razum ne more razumeti? Nikakor ne. Saj skrivnosti, ki jih človek ne more razumeti najdemo dosti povsod v naravi, pa so vendar resnične. Vemo, da je električna sila in občudujemo njeno delo. Kaj pa pravzaprav je, ne vemo. Poznamo magnetično silo in vemo kako učinkuje. Kaj pa pravzaprav je, ne vemo. Seme položimo v zemljo. Kali in zraste v celo drevo. Dobro poznamo zakone oploditve, in jih tudi opisujemo. Kako se pa to pravzaprav vrši, ne vemo. Poznamo svetlobo, poznamo težno silo, poznamo tvar ali materijo, toda koncem koncev moramo priznati, da ne vemo kaj vse te stvari pravzaprav so. In če bi sedaj kdo prišel ter rekel, da vsega tega ne more verovati, ker ne razume, tedaj bi mu ljudje rekli, da je — — —, pa je raje ne zapišem, ker si vsak lahko misli. Dobro je vedel Gospod, kaj je rekel z besedami: „Kdor bo veroval, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen.“ (Mk. 16, 16.). To se pravi: Kdor hoče verovati — — — Kdor hoče — — —

P. ANGELIK:

PREGLED ZGODOVINE FRANČIŠKANOV MED SLOVENCİ.

10. Rezidenca v Žabnicah.

Poleg dveh že omenjenih božjepotnih cerkva Brezij in Sv. Gore so gotovo Sv. Višarje, podružnica župnije v Žabnicah, najbolj znana in priljubljena božja pot med Slovenci. Kakor poroča legenda, je leta 1360. hotel občinski pastir spraviti svojo čredo v stajo, da bi bila varna pred nevihto in drugimi nevarnostmi. Ves v strahu zapazi, da je cela čreda neznano kam izginila. Po dolgem trudapolnem iskanju jo končno najde zbrano okoli nekega brinovega grma s pripognjenimi koleni, kako nepremično strme v grm. Začuden gre pastir bliže ter najde v grmu lesen Marijin kip — današnje milostno podobo. Poln spoštovanja vzame kip v roke, in nese žabniškemu župniku. Župnik povpraša

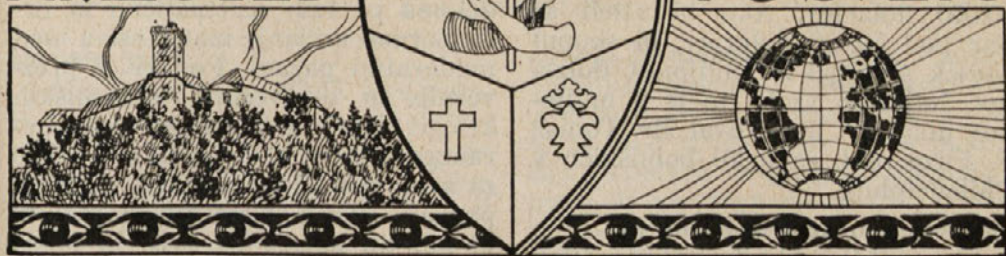
zbrano množico, ki je pastirja s čredo spremljala, če kdo ve, čigav bi bil kip, in kako je prišel v oni grm. Ker ne dobi odgovora, sklene podobo spraviti in pozneje prevdariti, kaj bi bilo storiti. Isti dogodek se ponovi potem še dva dni zaporedoma. Na neznani način je kip zginil iz župnišča in vedno so ga našli na istem prostoru pod brinjevim grmom. Župnik se nato poda s kipom k svojemu škofu, oglejskemu patriarhu ter mu poroča o čudnih dogodkih. Z velikim zanimanjem je poslušal patriarh poročilo in ko se je prepričal o resničnosti dogodkov, je drage volje dal dovoljenje, da se sme kip javno častiti ter izrekel željo, naj bi se na istem kraju, kjer je bil najden kip zidala kapela, kjer bi se ta kip postavil na glavni oltar. Kmalu je bila cerkev dozidana in velike množice ljudstva so hodile leto za letom na Višarje iskat moči in zdravja in tolažbe.

Poleg toliko drugih božjih potov, ki jih je zasegla roka cesarja Jožefa II. je leta 1786. tudi za Višarje prišla zapoved, da ima božja pot prenehati. Milostna podoba je bila prenešana v župnijsko cerkev v Žabnicah, oltarji so bili porušeni, zvonovi odstranjeni in cerkveni tlak razdejan. Toda božja pot kljub temu ni prenehala. Prej ko slej so hodili romarji na sveti kraj molit in prosit Boga, da bi jim zopet vrnil svetišče. Po komaj štirih letih izgnanstva, se je višarska Mati božja vrnila nazaj na goro. Leta 1790. dne 20. februarja je umrl cesar Jožef II. in dne 15. septembra istega leta je cesar Leopold zapovedal, naj se božja pot obnovi. Kmalu je bilo zopet vse tako, kakor prej.¹

Romarsko cerkev so oskrbovali svetni duhovniki, ki so v mesecih, ko je bila božja pot najbolj obiskana, po eden ali dva meseca prihajali semkaj, da bi si opomogli. Vsled naraščajočega števila božjepotnikov, pa je nastala nujna potreba stalnega oskrbnitstva Marijinega svetišča. Od leta 1906. naprej so nekaj let vedno hodili na Višarje frančiškani na pomoč, dokler jim niso leta 1910.² po mnogih ovirah izročili v oskrbo tudi župnijo Žabnice, katere podružnica so sv. Višarje. Šele sedaj so frančiškani mogli trajno sprejeti v oskrbo tudi slovečo božjepotno cerkev, kjer so v poletnih mesecih stalno prebivali trije patri frančiškani, dokler ni napravila vsemu konec vojna.

Višarska cerkev je v vojni 15. septembra 1915 pogorela, ostale so le stene, kameniti oltarji in prižnica.³ Pravočasno pa je bil rešen kip višarske matere božje. Že v početku maja 1915 je tedanji župnik P. Pij Žankar dal prinesiti kip v župnišče, odkoder ga je 20. julija odnesel v Maribor, kjer je ostal skrit do leta 1919. Od tu so prinesli Marijin kip najprej v Sv. Križ, podružnico župnije Črniče, kjer so ga v stranskem oltarju izpostavili javnemu češčenju. Leto pozneje 20. avgusta 1920 ga je pa ponesel P. Pij zopet v domačo faro, kjer je bil začasno, dokler se cerkev na Višarjah ne bi obnovila, na velikem oltarju izpostavljen javnemu češčenju. Cerkev na Višarjah so začeli popravljati leta 1922. in tri leta pozneje 24. junija 1925 je bila milostna podoba slovesno zopet prenešana na svoj stari dom.

Leto prej se se pa morali frančiškani umakniti in prepustiti oskrbovanje božje poti zopet svetnim duhovnikom. Italijanska vlada je ondotnemu župniku P. Piju Žankar dvakrat odklonila prošnjo za državljanstvo in 20. februarja 1924 kratkomalo zapovedala, da mora župnijo in s tem tudi Višarje zapustiti.⁴

P. HUGO:

A. Splošni.

Holandska uči.

Kakor znano in priznано, je katoliška Holandska najvzornejše organizirana. Kdor hoče praktično študirati katoliško akcijo, mora tja. Med mnogim drugim je že pred desetimi leti poklicala v življenje posebno redovno organizacijo katehistinj, ki hodijo po mestih, krščejejo moderne pagančke in jih poučujejo v krščanski nauku. Poleg tega uče dekleta gospodinjstva, zraven pa na razne načine misijonarijo. Imajo pač običajne tri redovne obljube, a ne nosijo nikake posebne redovne obleke. Vsaki mesec morajo za en dan v samostan, vsako leto za en mesec in vsakih pet let za eno leto. Mlada kongregacija je dosegla na versko - vzgojnem in dobrodelnem polju že lepe uspehe.

Japonec o katolicizmu.

Enku Uno, profesor modroslovja na cesarskem vseučilišču v Tokio, je v zboru svojih stanovskih kolegov govoril o razmahu katolicizma. Vzrok temu vidi v nadnaravnosti in nadnarodnosti katoliške cerkve. Kot taka more združiti v sebi vse narode, ne da bi s tem kak narod ubila. Nadaljni vzrok, pravi, je njeno božansko in bogato bogoslužje, na videz sicer mrtvo, v resnici pa polno življenja. Katoličani, je dejal, imajo pred očmi vzor ki ni v nikakem naspotju z razumom, vzor, za katerega črpajo moč iz vere. V tem je tista očarujoča moč katolicizma, v tem njegova svetovna sila. S tega vidika je njegov silen socialni vpliv čisto na-

ravna posledica. — Tako je govoril o katolicizmu pagan, ki mu ne sveti luč prave vere, a se vsaj z zdravo pametjo ni skregal.

Strašna lakota na Kitajskem.

Mr. Oliver, tajnik mednarodne komisije za stradajoče na Kitajskem, ki je grozoto lakote na licu mesta proučaval, pravi, da je samo v provinci Shensi štiri milijone ljudi, ki gladu umirajo. Nič manj strašna so poročila misijonarjev iz drugih krajev. Iz Nanyangsfu, provincije Honan, piše misijonar, da leži ob cestah vse polno mrtvih in s smrtjo se borečih. Drugi so se od slabosti zgrudili in čakajo ali smrti ali rešitelja. Misijonarji s svojimi pomožnimi močmi jih pobirajo in spravljajo na varno, kamor morejo. A mnogi jim na potu umirajo, ali so pa že tako izstradani, da bodo pozneje izhirali. Bati se je tudi nalezljivih bolezni, ker se mrliči kar na mestu, kjer jih je smrt rešila, razkrajajo. Tako temu ubogemu ljudstvu za vojsko in lakoto grozi še kuga.

Ameriško dobrodelje.

Pravijo, da je Amerikancu dolar bog. Mnogim, da, mnogim ne. Da tudi takih ne manjka, ki jim dolar ni cilj, ampak sredstvo za dobrodelje, pričajo visoke vsote, ki jih leto za letom polagajo Bogu na altar. To leto so se posebno izkazali. Katoliška cerkev je prejela od njih za svoje dobrodelne namene 15 milijonov dolarjev. A v tej vsoti so všteti samo prostovoljni darovi na debelo, to je taki, ki so znašali nad

50.000 dolarjev. Ako bi všteli še one pod 50.000 dolarjev, bi skupni znesek presegal 20 milijonov dolarjev. Največjo vsoto, to je 6 milijonov dolarjev, je daroval Mr. Tomaž F. Fitzgerald, za neko bolnišnico v Philadelphiji.

Protestant o katoliških sestrah.

Ameriški zdravnik-protestant Dr. A. Munthe se je takole izrazil o katoliških bolniških sestrah: Veliko prilike sem imel opazovati delo katoliških sester po bolnišnicah. Gotovo imajo svoje napake. Večkrat so pomočile roko v blagoslovljeno vodo, kot v karbolno kislino, ki je nekdanj veljala za najboljšo razkuževalno sredstvo. A njih misli so bile snežno bele, njih srca čista. Vse svoje življenje so posvetile delu. Za plačilo so si izbrale le molitev za svoje varovance. Tudi njih najtrdo-vratnejši nasprotniki se niso drznili dregati v njih požrtvovalno vnemo in brezmejno potrpežljivost. Mnogi mislijo, da sestre mrkih obrazov hodijo okrog bolnikov in obračajo večjo pozornost njih dušnemu kot telesnemu zdravju. To je zmota. Nasprotno, vse, stare nič manj kot mlade, so dobrovoljne in prijazne, da naravnost vesele. Celo nedolžne šale razumejo. In kako so vam znale bolnike razvedriti. Verne in brezverne so enako negovale. Da še z večjo ljubeznijo so hodile okrog brezvernih, ker so se jim bolj smilili. Celo slučajne klevete in zaničevanja jih niso motila v njih vedrosti in dobrohotnosti. So pač vedele in upoštevale, da so drugega prepričanja. — Lepo spričevalo.

Ženski red samih doktoric.

V Glasgowu na Škotskem ste leta 1923. 2 katoliški doktorici medicine, Dr. Margaret Lamont in Dr. Agneza McLaren sprožili misel, naj bi se iz vrst katoliških doktoric medicine osnovala redovna družba. To lepo misel jima je vdahnil deloma klic iz misijonskih dežel, ki britko pogrešajo izvežbanih zdravniških moči,

deloma pa tudi sistematično in organizirano ubijanje materinstva med modernimi pagani. Po krivdi brezvernih in brezvestnih zdravniških krogov, kakor modernega emancipiranega ženstva samega, ki se bori le za svoje umišljene pravice, noče pa poznati svojih bistvenih dolžnosti, ki mu jih nalaga naravna in božja postava, je danes pomladek človeške družbe pri korenini ogrožen. „Rajši avtomobil kot otroka“. Ta rečenica Mrs. Sanger je danes program emancipirane ameriške žene, ki se ga z avtomobiliziranjem oprijemljejo tudi evropske žene. Prav je tedaj, da se iz vrst žensk samih kot žensk in še kot zdravnic veččakinj, čuje nasprotna parola, započne nasprotno gibanje. Radi teh dveh vzrokov je cerkvena oblast pozdravila to misel kot času primerno in ji pomagala do udeležitve. Zamišljena redovna družba že obstoja pod imenom: Inštitut Bogorodice (Deiparae Institutum). Sestre bodo poleg običajnih redovnih obljub delale še obljubo, da so sv. očetu na razpolago, kamorkoli bi jih poslal.

Žrtve spopadov med Judi in Arabci.

Kolikor nam je do sedaj znane-ga, so zadnji spopadi med Judi in Arabci v Palestini zahtevali sedem krščanskih žrtev. A to le slučajno. Kajti ne ena ne druga stranka se ni obrnila naravnost proti kristjanom. Pomešani med Judi so z njimi vred postali žrtev arabske pobesnelosti. Da jih ni bilo več, je za-sluga kustoza sv. Dežele. Ko je sprevidel, da je krvavo klanje med Arabci in Judi neizogibno, je pozval krščanske manjšine po pretežno judovskih naselbinah, naj zapuste svoje domove in naj pridejo v Jeruzalem, če jim je življenje drago. Ubogali so ga. V prej kot dveh tednih je bila Casa nuova, romarsko gostišče v Jeruzalemu, polno beguncev. Ako bi ne bili sledili pozivu, bi bilo število krščanskih žrtev mnogo večje.

B. Redovni.

Domače vesti.

Nekaj dni se je mudil med nami P. Evgen Stanet. O. F. M., že dolgoletni misijonar v Kajiri. Sedaj je že zopet med svojimi ovčicami v Egiptu. Njegov sobrat misijonar P. Adolf Čadež, O. F. M., katerega „Misijonske spomine“ so vsi tako radi brali, je pa naenkrat utihnil. Čujemo, da je bolehen. A upamo, da se bo kmalu zopet oglasil. Med nas se je vrnil iz Pazina v Istri P. Leonard Kalac, O. F. M., bivši gvardijan. Dokler je mogel, je vztrajal med svojim narodom. Na mig od višje strani se je umaknil. Nastavljen je v Novem mestu. Iz Rima se je vrnil v provincijo Fr. Generoz Majhenič, O. F. M. Bil je tam šest let. Ker je izvežban bukvozev, so ga le neradi pustili. A take sami rabimo. Kakor čujemo bo poslej on prevzel upravo „Cvetja“. Dne 8. nov. sta napravila v ljubljanski samostanski cerkvi neslovesne obljube brata Marij Pintar iz Tunjic pri Kamniku, naš dosedanji upravnik, ter Fr. Kamil (Valentin) Kraušnik iz Grebinja na Koroškem.

Zopet smrt našega misijonarja.

Na Kitajskem je augusta umrl misijonar P. Vladimir Horvat, O. F. M., komaj 35 let star. Bravcem „Katoliških misijonov“ je bil dobro znan, ker se je rad oglašal v njih. Mati mu je bila Slovenka iz Metlike, oče Hrvat iz okolice Karlovca. Bil je član hrvatske frančiškanske provincije sv. Cirila in Metoda. Po par letih dušno pastirskega dela v provinciji, je 27 letni 16. sept. 1922 odšel v kit. misijone. Kaj je upopolnemu misijonarju tako zgodaj pretrgalo nit življenja, nam trenutno še ni znano. Menda vendar ni tudi on postal žrtev kitajskih banditov, ki so zadnje čase že toliko misijonarjev pomorili.

Nov rekord naših belih sester.

Sestre Frančiškanke Marijine Misijonarke so zabeležile v svojo zgo-

dovino že marsikak rekord, zname nje njih agilnosti. Sedaj poročajo iz države Peru v Južni Ameriki, da so se med redovnicami prve poslužile aeroplana na svojih misijonskih potih. Iz glavnega mesta Lime, kjer imajo materno hišo, ste se provincijalka M. Maria Hermana in njena spremljevalka M. Marija Celijska, namenile na misijonsko postajo Raqueno. To pomeni z navadnimi prometnimi sredstvi poldrugi mesec pota. In še kakšnega pota! Le en dan je sedaj mogoče z vlakom, ter osem ur z avtom med gorskimi čermi in prepadi preko visokogorskega pasu Kordilijerov, ki se dvigajo do 4000 m visoko. Potem pa na mulah dalje po neizmerni samoti ob reki Ucayiali, kjer gospodarijo razne divje zveri in od njih ne dosti različni divji Indijanci. Pravega pota nobenega, mostu čez razne pritoke tudi ne. Prenočevati je treba v šotorih. To pot so morale napraviti štiri sestre pionirke, ki so l. 1921. v spremstvu dveh frančiškanov na imenovani postaji zastavile misijonsko delo. Omenjeni sestre pa ste letos v juniju, v San Ramonu, kjer ste izstopili iz avtomobila, zasedli poštni aeroplan in to pot premerile v enem popoldnevu. Kanadski katoliški dnevnik, ki o tem poroča, pristavlja: „Te sestre so že vane s hladnim pogumom gledati v oči nevarnostim in naporom in se jih ne strašijo, kadar in kamor jih kliče misijonska dolžnost.“

S. M. Uršula Gosak — šolska sestra.

Dne 22. oktobra so Šolske sestre v Mariboru spremile k zadnjemu počitku zopet eno svojih, ki ji bo v njih kroniki zagotovljen časten spomin — M. Uršulo Gosak, tačasno prednico Marijanišča v Ljubljani. Antonija Gosak je bila rojena 9. maja 1867 v Žižah. V kongregacijo je vstopila 8. sept. 1889 in dobila ime S. Uršula. Večina njenega redovne-

ga življenja, nad 25 let, je bilo posvečenega vzgoji naše šolske mladine v Št. Jakobu na Koroškem. Poleg šole se je pa kot dolgoletna prednica vživela tudi v gospodarstvo. Čast gospodarjem, ki so se s svojimi družinami prebili skozi vojne čase. Še večja čast njej, ki je ta čas gospodarila na Koroškem, kjer Nemci gotovo niso preveč očetovsko skrbeli za Slovence. Potem pa še večni strah pred njih razpaljenimi nemškutarskimi strastmi. To je bilo za rajno pravo mučeništvo. V teh burnih in težkih dneh, ko je kot dobra mati svoji družini bolj za druge skrbela kot zase, je dobila kal bolezni, ki se je polagoma razvila v želodčnega raka. Po vojni je prišla v Repnjo za prednico. V tej mirni dolini je le malo oživela, a zavratna bolezen se je razvijala svojo pot. Prejšnjo jesen so ji naložili še težje breme, prednice v ljubljanskem Marijanišču, z veliko družino in veliko ekonomijo. V popolno zadovoljstvo višjih in nižjih je vodila oboje, dokler ji ni ob letu roka odnotranje slabosti omahnila. Odšla je na Dunaj k operaciji, ki se pa, kot navadno operacija želodčnega raka, ni posrečila. Po daljšem trpljenju jo je Gospod 20. okt. rešil nadaljnih muk in poklical k sebi po plačilo za vsa njena bogata dela v korist bližnjega.

Svetniki še žive.

Bolj slabe letine so zanje, to je res, a morda jih več živi med nami kot si mislimo. Ko so v nedeljo presv. Trojice 1. 1925. v Dublinu na cesti našli mrtvega delavca Matijo Talbota, tretjerednika, je komaj kdo vedel, da so pobrali svetnika. V bolnišnici, kamor so ga prenesli, so zdravniki odkrili na njem kovinast cilicij, spokorni pas in v meso se zajedajoče verige na rokah in nogah. Natančnejše poizvedovanje o njegovem zasebnem življenju je šele odkrilo njegovo res svetniško življenje po vzorcu nekdanjih spokornikov.

Ker nameravamo v prihodnjem letniku o njem obširneje spregovoriti, omenimo zaenkrat le to, da jih je bilo že več, ki so se mu priporočili, čudežno uslišanih. Ker je v življenju s svojim skromnim zaslužkom vzgajal tri duhovnike, so sedaj irski misijonarji za Afriko na ta način proslavili njegov spomin, da so zbrali glavnicu za dijaško ustanovo s pomočjo katere se bo vzgajal en misijonar za Afriko.

Vzorna tretjeredniška družina.

V Torgau na Saksonskem sta zaskonska Franc Rohde in njegova žena praznovala svojo zlato poroko. Slovensno zlatoporočno sv. mašo je imel sin frančiškan P. Jožef, ki je prihitel iz Amerike. Ena hčerka, ki je komponistinja je za to priliko komponirala posebno latinsko mašo. Izmed enajst otrok sta še dva sinova duhovnika, dve hčeri pa redovnici. Srečna zlatoporočenca sta prejela mnogo častitk iz najvišjih krogov. Paderbornski škof jima je poslal posebno pismo, ki jima je bilo prebrano, ko sta si ponovno podala roki pred oltarjem. Med slavnostnim obedom so došli brzoglavni častitki od državnega predsednika Hindenburga ter samega s. očeta, ki jima je po svojem državnem tajniku poslal svoj apostolski blagoslov. Veliko otrok, pa tudi veliko veselja. Drugod pa malo otrok, pa veliko žalosti.

Japonske frančiškanke.

Poročali smo že, da obstoja na Japonskem posebna ženska redovna družba, „Hčere presv. Srca Jezusovega“. Dasi zaenkrat še nima svoje zibelke, se lepo razvija. Redovni novicijat delajo kandidatkinje pri nemških frančiškankah sv. Jurja v Saporu. Dne 23. avg. je devet novicinj domačink napravilo prve obljube. Sedaj je nastopilo leto poskušnje devet drugih, nekatere z višješolsko izobrazbo. Ena, ki se je pred par leti spreobrnila, je zdravnica. Takih misijoni še posebno potrebujejo.

C. Drobne vesti.

Milanski frančiškani so menda prvi redovniki, ki bodo nastopili v takozvanem „govorečem filmu“. Film bo predstavljal življenje v frančiškanskem samostanu. Prvič bo proizvajan pred sv. očetom v Vatikanu.

Ob priliki letošnjega narodnega francoskega romanja v Lurd je bilo zdravniški komisiji priglašanih nič manj kot 26 slučajev čudežnega ozdravljenja. Gre li v posameznih slučajih res za čudež ali ne, bo ugotovila zdravniška komisija.

Naše bele sestre Frančiškanke Marijine misijonarke so pred kratkim poslale v razne zunanje misijone 54 sester. V novicijat so odšle prvi dve Slovenki iz njih ljubljanskega samostana.

Mažarsko časopisje pozivlja k ustanovitvi narodne pravoslavne cerkve. Tamkajšnji pravoslavni vladika je sedaj podložen belgrajskemu patrijarhu, česar pa mažarski narodni ponos ne prenese.

St. Gallenski škof Dr. Buerkler je v svojem škofijskem listu vsem župnikom toplo priporočil III. red in jih pozval, naj ga povsod vpeljejo ter posebno skrbno goje. Izrazil je tudi željo, naj bi se pri duhovniških konferencah razpravljalo o njem.

Francoski poslanec Nectoux, nek-daj strupen socialist in popolni materialist, ki je pa pozneje vse svoje zmote javno obžaloval in jih ponovno preklical, je sedaj umrl jako spodbudne smrti.

Za misijone med mehiškimi Indijanci plemena Nayaritos je bil ustanovljen nov red pod imenom „Guadalupski, misijonarji“. Ustanovitelj in vrhovni redovni predstojnik je frančiškan P. Anton Rabago.

Odbor mednarodne ženske zveze za spodobno modo se je že pred delj časom obrnil na sv. očeta s prošnjo, naj Marijino vnebovzetje proglasi za versko resnico. Sedaj je apeliral še na svetovno katoliško časopisje, naj to prošnjo podpira.

Švicarski tretjeredniki so v Curihu, ki je povečini protestantski, s svojimi prispevki zgradili lepo cerkvico na čast sv. Frančišku. Za kakih 600 ljudi je prostora v njej.

Zveza katoliških advokatov v New Yorku je začela letošnjo porotno sezono s sv. mašo, ki jo je bral kardinal Hays. Slovesnosti se je vdeležilo 200 članov zveze.

Letošnjo pomlad so bili na Kitajskem umorjeni štirje ameriški pasijonisti. Mislili so, da bo radi tega naval v kolegije za vnanje misijone manjši. V resnici se je podvojil. Mučeniška kri je še vedno rodovitna.

Dne 13. sept. je paradiralo po baltimorskih ulicah v Marylandu 13.000 zastopnikov raznih organizacij, katoliških, protestantskih, judovskih, vernih, brezvernih in protivernih. S tem so hoteli pokazati, da je v navadnem življenju možno bratsko sožitje, kljub razliki vere in svetovnega naziranja.

Kalabrijski škofje, zbrani na konferenci v Rimu, so sklenili sv. očetu predložiti prošnjo, naj bi Vnebovzetje Device Marije proglasil za versko resnico. Iz tega se vidi, da je tozadevna propaganda italijanskega katoliškega ženstva že našla odmev v vodilnih cerkvenih krogih.

Radi velikega navala romarjev v Rim po jubilejne odpustke, je papež sv. leto, ki bi se imelo z decembrom završiti, podaljšal do konca meseca junija.

MALI FRANČIŠKOVI KRIŽARJI

P. KRIZOSTOM:

ČUDOVITA ZGODBA NA MIKLAVŽEV VEČER.

V borni leseni hišici sredi gozda je živel dninar, ki si je služil s sekanjem drv zelo težko vsakdanji kruh. Žena mu je umrla pred sedmimi meseci ter mu zapustila tri otroke, dečka in dve deklici. Dečku je bilo ime Valentin, deklicama pa Anica in Marica. Vsi trije so bili prav ubogljivi in so očetu pomagali, kjer so le mogli. Zlasti Anica je bila že kar pravcata gospodinja.

Bilo je na Miklavžev večer in močno je snežilo. Otroci so bili sami doma in so se prav lepo igrali. Valentin si je ogrnil preko ramen predpasnik, na glavo si je posadil škofovsko kapo, narejeno iz papirja, v eno roko je vzel dolgo grčavo palico, v drugo pa košaro, v kateri je bila — žal — samo repa. Pri mizici pa so sedeli imenitni gostje: Anica, Marica, punčka in pojac. Anica je pletla nogavice, Marica je žvečila zadnji košček dehteče žemljice, punčka in pojac pa sta samo prav nerodno dremala. Slavni gospod Miklavž je izpraševal deklici zelo težke stvari iz katekizma. Posebno važni ste bili vprašanji: „Koliko je bogov?“ in „Koliko je božjih oseb?“ Deklici ste znali tako lepo odgovarjati, da je celo kužek Pazi, ki je sedel za gospodom Miklavžem, zadovoljno kimal z glavo in migal s svojim dvignjenim tenkim repom.

Ko so se tako lepo igrali, je naenkrat nekdo rahlo potrkal na okno. Otroci so začuli nežen glasek: „Spustite me v hišo! Sem ubog otrok in nimam ničesar jesti, tudi nimam posteljice, da bi si odpočil. Umorila me bosta lakota in mraz. Spustite me v hišo!“

Tedaj zmeče Valentin svojo imenitno škofovsko opravo raz sebe, Anica položi pletenje na mizo in celo Marica dene svoj konček žemlje iz ust — in vsi trije hite k vratom, jih odpro in vzdiknejo kar v eni sapi: „Pridi, ubogi otrok! Mi sami nimamo mnogo, pa vendar še vedno toliko, da ti ne bo treba od mraza in lakote umreti. Vse, kar imamo, bomo z veseljem delili s teboj.“

Otroci peljejo ubogega dečka najprej k peči, kjer si ogreje svoje premrle ude.

Anica steče nato v kuhinjo, zakuri v štedilniku, da bi pripravila vsem štirim večerjo.

Čez nekaj minut so že sedeli otroci okrog belo pregrnjene mizice in z veliko slastjo srebali mleko ter prigrizovali z medom namazan kruh. Posebno tujemu dečku je dehteča jed tako šla v slast, da mu je prinesla Anica še kos kruha z medom, kar je lačni deček hvaležno použil.

Po večerji so se še nekoliko igrali s pojcem in punčko. Igre se je udeležil tudi modri Pazi, ki je v eno mer veselo migal z repom.

Nato so vsi pokleknili pred podobo Matere božje in zmolili kratko, pa presrečno večerno molitev. Na koncu so pridejali še Očenaš v čast sv. Miklavžu.

Preden so legli k počitku, so postavili na mizo košarico in vanjo položili listek z napisom: „Sv. Miklavž, prosimo te darov!“

Za tujega dečka je Anica pripravila atovo posteljo, ga položila vanjo in mu pokrižala čelo, usta in prsi, kakor je delala njena rajna mamica. Nazadnje so mu vsi podali roko in mu voščili lahko noč.

Tuji otrok pa jim je rekel: „Ljubi moji prijateljki, naj vam povrne sv. Miklavž, kar ste mi dobrega storili!“

Ko so otroci legali v posteljice, so si mislili: „O kako dobro se nam vendar godi! Imamo toplo sobo in toplo posteljico. Ubogi deček pa nima drugega, kot nebo za streho in zemljo za posteljo. Prosim hočemo ateja, da bi smel ta ubožec vedno pri nas ostati.“

Otroci so spali komaj par ur, ko se zbudi Marica in pokliče prav rahlo Valentina in Anico: „Vstanita! Vstanita! Poslušajta krasno godbo pod našim oknom!“

Valentin in Anica sta šla parkrat z roko preko krmežljivih oči in strme poslušala čudovito muziko in petje.

Vse tri je obšel skrivnostno vesel strah. Stopili so k oknu in zagledali zunaj prekrasno procesijo belo oblečenih angelov, ki so igrali na zlate harfe in peli najmilejše pesmi. Sredi med njimi pa je stopal sv. Miklavž, oblečen v dragocena škofovska oblačila, ki so se tako utrinjala, da je otrokom kar vid jemalo.

Tedaj pa so se vsi trije naenkrat obrnili od okna. Pred njimi je stal tuji otrok, ki so ga bili sprejeli sinoči pod streho. Toda — kakšen je bil zdaj ta otrok! Oblečen je bil v krasno svilnato obleko, preko ramen so mu lahno trepetale zlate peruti, na čelu pa mu je gorela žarna zvezda. Ljubeznivo se je obrnil k otrokom in jim rekel: „Blagor usmi-

ljenim, ker usmiljenje bodo dosegli.“ Ta deček torej ni bil otrok, ampak angel božji, ki jim je naenkrat izginil izpred oči in se že naslednji trenotek pojavil v sprevodu ob sv. Miklavžu.

Še dolgo potem, ko je izginila nebeška procesija, so zrlí otroci skozi okno in vsi so bili prevzeti od velike sreče.

Marica je bila prva, ki se je spomnila na košarico, nastavljeno za Miklavževe darove. Na mizi je zagledala dvojce zlatih jabolk in takoj si je mislila, da bo tudi v košari kaj lepega.

Odpri in — kar zamižati je morala od prevelikega leska. Košara je bila polna zlatih jabolk.

Ravno, ko so otroci strmeli v odprto košaro, je stopil v sobo oče. Ne morete si misliti, kako je bil vesel, ko mu je Valentin vse natančno povedal, kar se je zgodilo tisto noč.

Oče si je ogledal jabolka in je spoznal, da so iz pravega čistega zlata. Prodal jih je in si kupil lepo posestvo. Odslej je mnogo lažje skrbel za svoje otroke.

Nad celo družinico pa je plaval božji blagoslov, zakaj večno resnične ostanejo Gospodove besede: „Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli.“

P. HUGO:

IZ OTROŠKIH UST . . .

Marsikaj zanimivega iz zadnje mučeniške dobe mehikanskih katolčanov šele sedaj polagoma prihaja na dan. Par spodbudnih dogodbic je guadalajarski nadškof Msg. Orozco y Jimenes povedal nekemu njujorškemu jezuitu, ki jih je objavil. Naj jih tu posnamemo.

Guadalajarska nadškofija je bila Callesovim krvnikom posebno velik trn v peti. Osobito še radi tega, ker njenega višjega pastirja niso mogli dobiti v roke, čeravno so razpisali nagrado nanj. Ves čas se jim je spretno izmikal, tako, da je celo krvavo dobo preživel med svojimi ovčicami. Zato so tam ponovno iskali gnezdo protirevolucije.

Ob nekem pogromu na revolucionarje, so nalovili 85 moških in žensk, da jih pošljejo v mehiško Sibirijo — na Marijanske otoke. Predno so jih mogli deportirati, so jih imeli delj časa zaprte in po vojaštvu strogo zastražene. Nikomur ni bilo dovoljeno jih obiskati.

Ujetnik so dobro vedeli, kaj jih v pregnanstvu čaka. Vsak se je pripravljaj, če ne na nasilno, počasno smrt. Kot dobri katoličani — saj ti so bili že vnaprej vsi revolucionarji — so srčno želeli prej prejeti sv. zakramente. Toda kako. Te deliti je bilo strogo prepovedano. A kar se zdi po človeško nemogoče, je mogoče pri Bogu, celo na način, ki osramoti vso človeško, da satansko zlobo. To se je tudi zgodilo.

Ena izmed zaprtih mater je imela petletnega, zelo brihtnega fantka Angolita (Angeljčka). Nihče od stražarjev ni niti sanjal, da bi znal ta otrok mešati njih račune. Brez strahu so mu dovolili, da je smel svojo mamico v ječi obiskovati. Kadar je priskakljaj pred ječo in jih prosil, da bi jo smel videti, so se malo pošalili z njim, ter ga brez nadaljnega pustili k njej. In ne samo k njej. Od sobe do sobe je lahko hodil, stražniki so se kratkočasili z njim.

Ta Angolito je imel kmalu prevzeti vlogo drugega Tarzicija. Duhovnik, ki je preoblečen prežal v okolišu ječe, kako bi mogel ujetnike pokrepčati za negotovo pot v pregnanstvo in še bolj negotov povratek, se je spomnil na tiste svetopisemske besede: „Iz ust otrok in dojenčev si napravil hvalo.“ Naročil je Angelinu, da mamici in drugim pove, naj ob natančno določenem času vsi obude kesanje nad svojimi grehi. On da jim bo v tistem času iz najbližje možne bližine podelil sv. odvezo. Tako se je zgodilo. Njih dušni računi so bili na ta način urejeni.

A kako naj jih pokrepča s Kruhom močnih? Zopet po Angolitu? Premajhen se mu je zdel. Preveč vagano bi bilo takemu otroku izročiti Najsvetejše. A drugega izhoda ni videl. Pokliče ga k sebi.

„Angolito,“ ga vpraša, „ali veš kaj je Najsvetejši zakrament?“

„Jezus Kristus,“ se Angolito brez pomisleka odreže.

„Ali bi hotel ti Jezusa nesti svoji mamici in drugim, ki so tam zaprti?“

„Kar dajte mi gal!“

„A kaj če ti ga vojaki vzamejo?“

„Potem bom jaz prej umrl!“

Duhovnik je videl, da ima pred seboj božje orodje. Pripravil je zadosti sv. hostij, jih skrbno zavil v svilo in dal Angolitu pod notranjo oblecko. Ta je vesel, kakor po navadi, kadar je mogel k mamici, odhitel proti ječi.

Straža ga je že od daleč zapazila in mu v šali klicala: „Angolito, le hitro, če hočeš še videti mamico!“

Kot običajno, se je Angolito nekaj časa z vojaki otroško naivno šalil, potem pa odskakljaj k mamici, da najprej njej odstopi nekaj svojega skrivnega zaklada. Nato je šel od sobe do sobe. Notranje straže so bile še vesele malega „inšpektorja“ in mu same odpirale vrata. Nihče ni slutil, da ima topot malega duhovnika pred seboj.

Tako so vsi jetniki potolaženi in pokrepčani nastopili pot v pregnanstvo. Dotična straža bi bila pa najbrž še danes besna, ko bi zvedela, kako imenitno jo je petletni Angolito potegnil.

Iz „The Register“. Denver.

????????? VPRAŠALNI KOTICEK ?????????

P. HUGO:

1. Nekoč sem bila na praznik Brezmadežne v cerkvi. Pol drugo uro sem z otroki čakala na sv. mašo. Šele pri zadnjem evangeliju sem opazila, da je tisti čas bila sv. maša. A ker radi meni nerazumljive navade ni cel čas nič zvonilo, sploh ne vem, če sem zadostila svoji dolžnosti. Kaj pravite k temu slučaju? — S. A.

Ker pravite, da je bil velik naval v cerkvi in da ni nič zvonilo, bi sklepal, da je bilo sv. Rešnje Telo izpostavljeno. V takih slučajih se pri sv. mašah po liturgičnih predpisih ne sme zvoniti, razun ob pristopu in še takrat le z malim zvončkom, ki ga tisti, ki so kje zadaj, komaj slišijo. Mogoče pa tudi, da je bila takrat pridiga, ali kaka druga pobožnost pri glavnem altarju, med katero se pravtako ne sme zvoniti. Seve večina strežnikov tega ne ve, zato vseeno zvonijo, če se jih vsakokrat sproti ne opozori na to. V Vašem slučaju je moral strežnik to vedeti, zato ni zvonil. Kar tiče drugi del vprašanja, če ste zadostili prazniški dolžnosti, bi sodeč po črki postave rekel, da ne, ako res niti vedeli niste, da se tisti čas mašuje. A ker ste z najboljšim namenom prišli ter tako dolgo v cerkvi vstrajali in čakali na sv. mašo, bi dejal, ne delajte si radi tega vesti.

2. Ali sem deležna odpustkov tudi tedaj, če ne molim cele molitve v istem jeziku? — Ista.

Da tudi tedaj, zlasti če je molitev taka, da eden naprej moli drugi pa odgovarjajo, kakor n. pr. sv. rožni venec.

3. Ali smem kot ud vednega česčenja pri molitveni uri moliti tudi take molitve, ki sem jih dolžna moliti vsak dan, n. pr. oficij, molitve za odpustke? — Ista.

Lahko sicer to storite, a kar tiče molitev za odpustke morate paziti. Ako imate kot članica bratovščine vednega česčenja za tisti dan dovoljen popolni odpustek, morate v ta namen molitev po namenu sv. očeta dvakrat opraviti, oz. tolikokrat, kolikor odpustkov se želite udeležiti. In če je za dotične odpustke predpisan tudi obisk cerkve, morate i tega tolikokrat ponoviti, kolikor popolnih odpustkov želite dobiti.

4. Ali zadostuje za molitveno uro tudi premišljevanje križevega pota?

Da, tudi to zadostuje, ker v tem slučaju molitev za molitveno uro ni natančneje določena. Seve radi odpustkov morate zopet paziti. Če hočete poleg odpustkov križevega pota dobiti še enega za česčenje, popolnega mislim, morate križevemu potu dostaviti še 5 Očenašev itd. po namenu sv. očeta, ki sicer za odpustke križevega pota niso potrebni.

6. Če se en dan more dobiti 4—5 popolnih odpustkov, na podlagi različnih bratovščin, jeli zadostuje, če se mesto Očenašev po namenu sv. očeta moli sv. rožni venec? — M. A.

Da, zadostuje, če niso Očenaši izrecno predpisani, kakor n. pr. za porcijunkulo, evharistično postajo in postajni križ za odpustke križeva pota. Paziti je treba samo, da se zadosti tudi drugim predpisom, kakor sta obisk cerkve in 5 Očenašev itd. po namenu sv. očeta. Treba tedaj sv. rožni venec temu primerno na posamezne obiske razdeliti in glede števila odpustkov ne preširoko ziniti.

PRIPOROČILA V MOLITEV.

Rajni udje III. reda: Skupščine v Gorjah pri Bledu: Marija Volf, Marjeta Pazlar, Gašper Stare. Skupščine v Šiški: Uršula Ehrlich. Skupščine v Nazarjih: Franc Vodovnik, Marija Mrzlak. Skupščine v Ormožu: Marija Tratnik, Marija Žibrat, Alojzija Žinko.

ZAHVALE ZA USLIŠANO MOLITEV.

H. R. se zahvaljuje sv. Mali Tereziki in sv. Frančišku za uslišano prošnjo. — M. P. v Š. se zahvaljuje Mariji Pomočnici na Brezjah, sv. Antonu Pad. in sv. Mali Tereziki za uslišano prošnjo. — Fr. Tarzicij se zahvaljuje škofu Slomšekcu za uslišanje v osebni zadevi.

DAROVI.

A. Za misijone:

Tretji red pri sv. Petru na Kronski gori 163 Din, Antonija Poje 100 Din, Neimenovana 100 Din, Tretji red v Kamniku vsega skupaj 555.40 Din, Antonija Turk in Neimen. po 20 Din.

B. Za cerkev sv. Frančiška v Šiški:

Neimenovana 1120 Din, N. N. Spodnja Savinjska dolina 500 Din, Tretji red pri sv. Petru na Kronski gori 100 Din, Tretji red v Kamniku 50 Din.

C. Za Frančiškov dom v Šiški:

Neimen. 50 Din.

D. Za cerkev sv. Antona v Belgradu:

Neimenovan (Koroško) 20 Din. Ta blagi dobrotnik se huduje, zakaj bolj ne agitiramo za to cerkev, ki je tako potrebna in obenem naša domača zadeva. Ima nazadnje prav. Še bolj prav bi pa imel tisti, ki bi se hudoval nad nami, zakaj za cerkev sv. Frančiška bolj ne agitiramo, ki nam je še bližja. Obljubljamo, da se bomo v bodoče bolj ravnali po tistih svetopisemskih besedah: Kdor prosi prejme. Prvi bo dom našega Očeta, ki ga še precejšen dolg teži in ne samo njega, celo našo redovno okrajino. A kdor bo sv. Antonu v Belgradu kaj naklonil, mu gotovo ne bomo nevoščljivi. Kakor sv. Frančišku, tako tudi njemu želimo, da bi dobil za 700 letnico smrti, ki se bo obhajala prihodnje leto, nov dom. Kateri morete in kolikor morete, pomagajte. Ne eden ne drugi ne bo ostal dolžan.

E. Za kruhe sv. Antona:

Marjeta Jan 10 Din.

ZLATA KNJIGA »CVETJA«.

Častno mesto v njej so si priborili Amerikanci. Pravzaprav bi spadali vanjo vsi, ki so list naročili in mu z dolarsko naročnino pomagali, da je mogel preprečiti grozeči deficit. A ker je vseh okrog 800, jih ne moremo posamič navesti. Naj tedaj skupno sprejmejo hvaležni: Bog povrni vso naklonjenost! Med njimi je pa tudi več takih, ki so se še posebno odlikovali. Tem naj v tej knjigi postavimo častni spomenik.

1. Prvo mesto gre **Mr. John Žefranu** in **Mr. Mike železnikarju**, ki sta uredniku zbrala potrebni denar za vožnjo, v znesku 210 dolarjev in vsem tistim, ki so v ta sklad prispevali.

2. Dalje **društvu sv. Štefana K. S. K. J. št. 1 v Chicagi**, ki je na pobudo istih dveh aranžiralo v Lemontu picnic v prid listu, ki je prinesel čistega 96 dolarjev. Da toliko, kljub slabi udeležbi radi deževnega vremena, gre zasluga onim, ki so za Bog plačaj delali, vozili in še darovali zraven. **M. Matth Kremesec** je daroval v vrednosti 10 dolarjev.

3. Potem **Tretjemu redu v Chicagi**, pod vodstvom **Mr.-Mrs. Sagadin**, odnosno **chicaški župniji sv. Štefana** za banket, ki je vrgel samo v denarju 45 dolarjev čistega, zopet po zaslugi onih, ki so večino potrebnega nakolektali, ozir. po zelo znižani ceni dali in požrtvovalno za Bog plačaj delali.

4. Za tem **društvu sv. Jožefa K. S. K. J. št. 220 v West Pullmann, Ill.**, za dar 10 dolarjev po posredovanju **Mr. Frank Gabrijela**, vrlega **koroškega rojaka**.

5. Med posameznimi naj slede najprej oni, ki so dobili po več kot pet naročnikov. Ti so:

a) **Mrs. Mary Jazbec**, New York, N. Y.

b) **Mrs. Mary Kobal**, **Mrs. John Terselich**, **Mrs. Kat. Shonta**, **Mr. M. Železnikar** in **Mr. Silvester Hrastar**. Vsi iz Chicage.

c) **Mrs. Jennie Kirn**, Waukegan, Ill.

d) **Miss Josephine Sadar**, **Miss Annie Supan**, **Mrs. Ana Fortuna**. Vse od sv. Lovrenca v Clevelandu, O.

e) **Miss Katarina Kuhelj**, od sv. Vida v Clevelandu, O.

f) **Miss Mildred Perušek**, **Mrs. Angela Simonich**, **Mr. Frank Žehl**, **Mrs. Frank Soklich**. Vsi iz Lorain. O. **Miss Mildred Perušek** jih je sama nabrala 14.

6. Vsekakor spadajo v Zlato knjigo tudi oni po posameznih naselbinah, ki so si vzeli čas in urednika spremljali po hišah, kjer stanujejo dobre slovenske družine. Brez njih bi niti polovico toliko naročnikov ne dobil. Ti so:

A. Za New York: **Rev. Aleksander Urankar**.

B. Za Forest City, Pa.: **Mr. John Dečman** in **Mr. Frank Kužnik**.

C. Za Steelton, Pa.: **Mr. Anton Malešič**.

D. Za Chicago, Ill.: **Mr. Mike železnikar**, **Mr. Štefan Wagner**.

E. Za So. Chicago, Ill.: **Mr. Mike Toporš** in **Louis Mergole**.

F. Za West Pullman, Ill.: **Mr. Frank Gabrijel**.

G. Za La Salle, Ill.: **Mr. Anton Štrukelj** in **Mr. Math. Urbanija**.

H. Za Waukegan, Ill.: **Mr. Frank Opeka**, s pomočjo katerega je bila dobra žetev na picnicu.

I. Za Bradley, Ill.: **Mr.-Mrs. Smoley**.